

Aviisi

De vereniging Nederland-Finland werd opgericht in het jaar 1923. Aviisi is het officiële contactorgaan van de vereniging. Aviisi jaargang 14, nummer 3: juni 2005

van het bestuur.....1
in memoriam.....6

Suomenlinna.....14
even voorstellen.....18

agenda.....33
opvallend Fins.....40

adressen.....42
colofon.....43

FINNAIR

ROAD TO HELSINKI

RETURN AMSTERDAM-HELSINKI

EUR 168,-

(excl. taxes and charges, subject to availability and changes)

For reservations contact your travel agency or
0900-FINNAIR (3466247) € 0,20cts p/m

www.finnair.com

juni 2005

Aviisi

Van het Bestuur

Beste Aviisi lezers!

Terwijl ik dit schrijf is het voorjaar op zijn mooist. De zon schijnt, de lucht is helderblauw, de vogels zijn druk bezig met nestelen, de meerkoet zit al op haar nesteiland te broeden, de tulpenvelden ontvouwen hun kleurenpracht en de sierbomen bloeien...

Te midden van al die lenteprijsontvingen wij een aangrijpend overlijdensbericht. Onze geliefde en gewaardeerde oud-voorzitter, Irma Schoemakers-Salkinoja is als gevolg van een plotselinge ziekte overleden. De schok en het verdriet die dat bij Irma's naaste verwanten, bij haar familie en bij haar vrienden en kennissen te weeg heeft gebracht is onbeschrijflijk. Namens de Vereniging en namens het bestuur willen wij onze oprechte deelneming betuigen aan hen die het dichtst bij Irma stonden: haar man Herman Schoemakers en haar kinderen, Anna en Johan.

Bij de lente hoort – hoe het weer ook is en of je hoofd er naar staat of niet – de jaarvergadering van de Vereniging, die dit jaar in Utrecht gehouden werd op zondag 10 mei. Als vergaderruimte had onze penningmeester Esko van Hattem – een geboren en getogen Utrechter – een echte werfkelder gevonden, van waaruit wij na de vergadering vrijwel rechtstreeks in de rondvaartboot konden stappen. Bij de vergadering waren meer dan twintig leden

aanwezig en voor de rondvaart kwamen er nog leden bij. Tijdens de vergadering werd druk gediscussieerd over gedane zaken en over wat ons nog te doen staat. Op enkele kleine opmerkingen na werd het beleid van het bestuur goedgekeurd en werd de penningmeester décharge verleend. Na de vergadering was er een drankje en een hapje. Vervolgens werd de discussie voortgezet op twee kleine rondvaartboten, waarop wij een anderhalf uur durende rondvaart maakten door de mooie en voor een deel heel smalle Utrechtse grachten.

Vrijwel vanaf de jaarvergadering van vorig jaar heeft het bestuur gefunctioneerd met een minimale bezetting van vijf personen. Kort na de jaarvergadering haakte Eric van Eeten af om persoonlijke redenen. Ondanks de oproepen in Aviisi hebben wij geen voltallig bestuur, bestaande uit een team van zeven mensen, bij elkaar gekregen. In december meldde zich als kandidaat bestuurslid Margriet Panman aan. Zij werd van harte welkom geheten tijdens de jaarvergadering en komt in de plaats van de aftredende Helinä Luttinen. Margriet stelt zich verderop in deze Aviisi aan u voor. Wij bedanken Eric voor het jaar dat hij als secretaris fungeerde en Helinä voor de twee jaar, waarin zij zich vooral ingezet heeft voor het enthousiasmeren van onze jeugd. Op haar initiatief heeft een aantal jeugdleden een eigen groep met de naam Kieppis opgericht.

Het bestuur bestaat dus nog steeds uit slechts vijf leden. Kandidaten die zich aandienen om samen met ons de verschillende taken te verdelen en mee te doen met het bedenken en het

organiseren van activiteiten zijn dan ook van harte welkom. Nederlanders en Finnen, jong en oud, man en vrouw, kom onze groep versterken! Ervaring met een bestuursfunctie is altijd handig maar ook geen must.

Wanneer u dit leest is de 'sima', die bij de Vappuviering hoort, al opgedronken. Het Vappu feest was dit jaar op een nieuwe leest geschoeid. De verantwoordelijkheid voor de organisatie lag bij de eerder genoemde jongerengroep 'Kieppis' en die heeft dat voortreffelijk gedaan. Een verslag van de 1 mei viering vindt u verderop in deze Aviisi. Ook het midzomerfeest wordt dit jaar anders gevierd dan in voorgaande jaren. Omdat de pastor van de zeemanskerk, Jussi Ollila en zijn gezin, in de zomer teruggaan naar Finland wordt hun afscheid gehouden

op zondag 26 juni. De leden van de Vereniging worden uitgenodigd voor deze combinatie van afscheid en midzomerfeest! De uitnodiging vindt u elders in dit blad. Namens het bestuur wens ik alle lezers een hele mooie zomer, ontspannen vakantiedagen en "het opladen van de accu" toe, waar u die zomer ook doorbrengt: in Finland, hier of elders!

Pirkko van Bruggen

(vertaling Carel van Bruggen)

Johtokunnalta

Hyvät Aviisin lukijat!

Tätä kirjoittaessani on kevät kauneimmillaan, aurinko paistaa kirkkaalta taivaalta, linnut laittavat kovalla touhulla pesiään, nokikana kyyhöttää pesäsaarellaan hautomassa, tulppaanipellot hehkuvat väriloistossaan ja puut kukkivat... Kaiken keväisen kauneuden keskellä saimme riipaisevan surusanoman. Edellinen, pidetty ja arvostettu puheenjohtajamme, Irma Schoemakers-Salkinoja, oli äkillisen sairauskohtauksen seurauksena vaipunut ikiuneen. Irman omaisten, sukulaisten ja koko ystävä- ja tuttavapiiriin järkytys ja suru on sanoin kuvaamaton. Yhdistyksen ja sen johtokunnan puolesta haluamme ilmaista vilpittömän osanottomme Irman lähimmille omaisille, aviopuoliso Herman Schoemakersille sekä lapsille, Annalle ja Jussille.

Säistä ja mielialoista riippumatta kevääseen kuuluu Yhdistyksemme vuosikokous. Se pidettiin sunnuntaina 10. huhtikuuta Utrechtissä. Kokouspaikaksi oli paljasjalkainen utrechtiläinen rahastonhoitajamme, Esko van Hattem, löytänyt aidon laiturikellarin, josta kokouksen päätyttyä pääsimme suoraan astumaan laiturille ja kanavaristeilyaluksiin. Kokouksessa oli läsnä alun kolmattakymmentä jäsentä ja risteilylle saapui vielä lisää väkeä. Kokouksessa käytiin

vilkasta keskustelua menneistä ja tulevista. Pienten huomautusten kera johtokunnalle myönnettiin vastuuvapaus vuoden 2004 toiminnasta ja taloudenpidosta. Kokouksen jälkeen, nautittuamme virvokkeita ja pikku naposteltavaa, jatkoimme keskusteluja vielä kahtena ryhmänä kanava-aluksilla, joilla teimme puolentoista tunnin kierroksen Utrechtin kauniilla, osin hyvin kapeilla kanavilla.

Lähes viime vuoden vuosikokouksesta lähtien johtokunta on toiminut minimimiehityksellä, viiden hengen voimin. Pian vuosikokouksen jälkeen erosi Eric van Eeten johtokunnasta perhe-työ-opiskelupaineiden tähden. Aviisissa olleista ilmoituksista huolimatta emme saaneet johtokuntaa täysilukaiseksi, seitsemän hengen teamiksi. Loppusyksyllä ilmoittautui yksi uusi jäsen, Margriet Panman, joka toivotettiin nyt vuosikokouksessa ilomielin tervetulleeksi johtokuntaan ja nyt eronneen jäsenen, Helinä Luttisen tilalle. Margriet esittelee itsensä toisaalla tässä Aviisissa. Esitämme Ericille kiitokset vuoden työpanoksesta sihteerinä ja Helinälle hänen kahden vuoden panoksestaan erityisesti nuorison innostamisessa mukaan toimimaan. Hänen aloitteestaan ovat nuoret perustaneet oman "Kieppis"-ryhmänsä. Johtokuntamme on nyt siis edelleen viisihenkinen. Otamme erittäin mielellämme vastaan ilmoittautumisia kaikilta halukkailta jakamaan tehtäviämme, osallistumaan tilaisuuksien ideoimiseen ja järjestämiseen ja muihinkin toimiin. Hollantilaiset ja suomalaiset, ikään ja sukupuoleen katsomatta, tervetuloa joukkoomme!

Kokemus johtokuntatyöstä ei ole pahasta mutta ei myöskään välttämätöntä.

Tätä lukiessa on vappusimatkin jo juotu! Vappujuhla oli ihan uusi kokemus, sen järjestelyistä vastasi nuortenryhmä "Kieppis"! Hyvin he tehtävän hoitivatkin. Selostus vapunvietosta on toisaalla tässä Aviisissa.

Juhannustakin vietetään tänä vuonna hieman eri merkeissä kuin aikaisempina vuosina. Koska merimieskirkon pastori, Jussi Ollila perheineen muuttaa kesän aikana takaisin Suomeen, vietetään hänen läksiäisiään juuri juhannussunnuntaina, 26.6.. Yhdistyksen jäsenet on kutsuttu kirkolle viettämään tätä yhdistettyä läksiäis- ja juhannusjuhlaa! Kutsu on toisaalla lehdessä.

Haluan johtokunnan puolesta toivottaa kaikille lukijoille oikein kaunista kesää, leppoisia lomapäiviä ja "akkujen latausta" Suomessa, täällä tai muualla!

Pirkko van Bruggen

Van de penning-meester

Geachte VNF-leden,

Het is alweer een tijdje geleden, dat u van mij de acceptgiro voor de contributie 2005 hebt ontvangen en het leek mij daarom juist om u over de voortgang daarvan te informeren. Hoewel nog niet alle betalingen zijn verwerkt heb ik de indruk, dat u in groten getale gehoor heeft gegeven om uw contributie van 2005 te voldoen. Namens het bestuur wil ik u daarvoor hartelijk bedanken. Met uw bijdrage stelt u onze vereniging weer in staat om haar activiteiten te kunnen betalen.

Mocht u uw contributie nog niet hebben voldaan, dan verzoek ik u dit alsnog op korte termijn te doen. Immers, alle leden

die een acceptgiro hebben ontvangen, staan als lid ingeschreven en zijn dus conform de reglementen de contributie voor het jaar 2005 verschuldigd. Volgens de ledenadministratie zijn alle opzeggingen van vóór 1 januari 2005 verwerkt en opzeggingen na die datum gelden uiteraard met ingang van het jaar 2006. De leden die dit jaar hun lidmaatschap hebben opgezegd zullen automatisch per 1 januari 2006 als lid zijn afgevoerd. Tot die datum ontvangen zij Aviisi en daarna niet meer.

Omdat het adressenbestand van de ledenadministratie wordt gebuikt voor het verzenden van Aviisi verzoek ik u uw adreswijzigingen per e-mail tijdig naar ons toe te zenden (vnf@xs4all.nl).

Met vriendelijke groet,
Esko van Hattem

Rahaston-hoitajal-tamme

**Hyvät Alankomaat-Suomi
Yhdistyksemme jäsenet,**

Jonkin aikaa sitten lähetimme jäsenmaksulomakkeen vuodelle 2005 ja mielestäni minun on kerrottava tämänhetkisestä tilanteesta. Vaikkakaan kaikkia maksuja ei olla vielä käsitelty,

näyttää siltä, että suurin osa jäsenistä on suorittanut maksun. Yhdistyksen nimissä haluaisin kiittää asiasta. Näiden maksujen avustuksella pystymme järjestämään uusia tapahtumiamme. Jos maksunne on vielä suorittamatta, voisitteko ystävällisesti suorittaa sen mahdollisimman pikaisesti. Kaikki jotka ovat saaneet maksulapun, ovat virallisesti jäseniämme ja sääntöjemme mukaan velvollisia maksamaan jäsenmaksun vuodelle 2005. Jäsenyyden irtisanomiset ennen 1. tammikuuta 2005 on jo käsitelty ja sen jälkeen tapahtuvat irtisanomiset ovat voimassa vuodesta 2006 lähtien. Tänä vuonna tapahtuvat irtisanomiset päättävät jäsenyyden automaattisesti vuoden 2006 alusta alkaen. Aviisi lähetetään näissä tapauksissa tämän vuoden loppuun saakka minkä jälkeen se lopetetaan. Koska jäsenten osoitelistaa käytetään Aviisin numeroiden lähettämiseen, pyytäisin ilmoittamaan osoitteenmuutokset ajoissa e-meilinä (vnf@xs4all.nl).

Ystävällisin terveisin,
Esko van Hattem

**IN MEMORIAM
IRMA SCHOEMAKERS-
SALKINOJA
1944-2005**

Irma Schoemakers-Salkinoja, de vorige voorzitter van de Vereniging Nederland-Finland, is op 8 april 2005 van ons heengegaan. Zij werd op 24 juli 1944 geboren in Finland, in Hauho. Zij overleed aan een plotselinge en hevige inwendige bloeding.

Irma Schoemakers was van 1995 tot 2003 bestuurslid van onze vereniging en fungeerde de laatste vier jaar als voorzitter.

Van de korte periode die wij samen in het bestuur zaten, herinner ik mij Irma als iemand die wist wat zij wilde, die besluitvaardig was, met gevoel voor anderen en die ook naar de meningen van anderen luisterde, rechtvaardig oordeelde en mooi kon spreken tijdens diverse bijeenkomsten. Als mens was zij bescheiden. Zij liet zich niet voorstaan op wie zij was of wat zij deed.

Irma was een hartstochtelijk liefhebber van de natuur en ook een natuurbeschermer die zich enorm interesseerde voor biologische landbouw, bosbouw, veehouderij en in het algemeen voor alles dat verband houdt met de natuur, met ecologie en planten en dieren.

Zij was ook actief bezig met het realiseren van haar idealen, binnen het

gezin en als moeder van twee kinderen, maar ook in de maatschappij. Door de jaren heen was zij actief bij de vakbeweging, bij De Groenen, bij onze eigen vereniging, bij de oecumenische Ekklesia gemeente in Den Haag en bij het koor van die gemeente. Zij werkte bij het Sociaal-Cultureel Planbureau, liep tegelijkertijd in het weekend stage bij een op ecologische leest geschoeide veehouderij, en zij gebruikte altijd het openbaar vervoer! Alles wat zij deed, deed zij doelbewust en grondig.

De droom van Irma en van haar man Herman was om zich na hun pensionering terug te trekken op het platteland. Die wens waren zij aan het realiseren. Een oude boerderij hadden zij al gekocht en zij waren begonnen met het opknappen daarvan. In het begin van deze zomer zou Irma met vervroegd pensioen gaan...

Het heeft helaas niet zo mogen zijn. Dat moet voor Herman en hun beide kinderen een onvoorstelbare slag zijn. Wij wensen hen heel veel sterkte toe in hun verdriet.

Pirkko van Bruggen
(vertaling Carel van Bruggen)

**IN MEMORIAM
IRMA SCHOEMAKERS-
SALKINOJA
1944-2005**

Irma Schoemakers-Salkinoja, Alankomaat-Suomi Yhdistyksen edellinen puheenjohtaja, poistui luotamme huhtikuun 8.päivänä. Hän oli syntynyt Hauholla 24.7.1944. Hän menehtyi äkilliseen, suureen sisäiseen verenvuotoon.

Irma Schoemakers oli yhdistyksemme johtokunnan jäsenenä vuodesta 1995 aina vuoteen 2003 saakka, toimien niistä viimeiset neljä vuotta johtokunnan puheenjohtajana.

Lyhyestä yhteisestä ajanjaksosta yhdistyksen johtokunnassa jäi mieleeni Irman määrätietoisuus ja päättäväisyys, hienotunteisuus ja toisten mielipiteiden kuunteleminen, oikeudenmukaisuus sekä hienot puheet monissa tilaisuuksissa... Irma oli ihmisenä vaatimaton. Koskaan hän ei pitänyt suurta ääntä itsestään tai tekemisistään.

Irma oli intohimoinen luonnonystävä, luonnonsuojelija, kiinnostunut biologisesta viljelystä, metsänhoidosta, karjaloudesta ja yleensä kaikesta, mikä liittyy luontoon, ekologiaan, kasveihin ja eläimiin. Hän myös toimi aktiivisesti ihanteidensa puolesta henkilönä, perheenä ja kahden lapsen äitinä sekä myös yhteiskunnan tasolla. Vuosien mittaan hän toimi ammattiyhdistyksessä, Vihreiden puolueessa, yhdistyksessämme,

Haagin ekumeenisessa Ekklesia-seurakunnassa ja sen kuorossa. Hän oli töissä Sociaal-Cultureel Planbureau'ssa, kävi lisäksi viikonloppuisin harjoittelemassa eko-karjatiljoilla ja hän käytti aina julkisia kulkuneuvoja! Kaikkiin toimiinsa hän paneutui määrätietoisesti ja perusteellisesti.

Irman ja hänen miehensä Hermannin suuri haave oli vetäytyä viettämään eläkepäiviään maaseudulle. Tämä haave oli juuri toteutumassa, maatalo oli jo hankittu, korjaustyöt käynnissä ja Irman piti jäädä alkukesästä varhaiseläkkeelle... Mutta näin ei saanut tapahtua. Irman äkillinen poismeno on Hermannille ja heidän lapsilleen sanoinkuvaamaton isku. Toivotamme heille voimia heidän suuren surunsa kantamiseen.

Pirkko van Bruggen

Wegdromen bij foto's van Suomenlinna

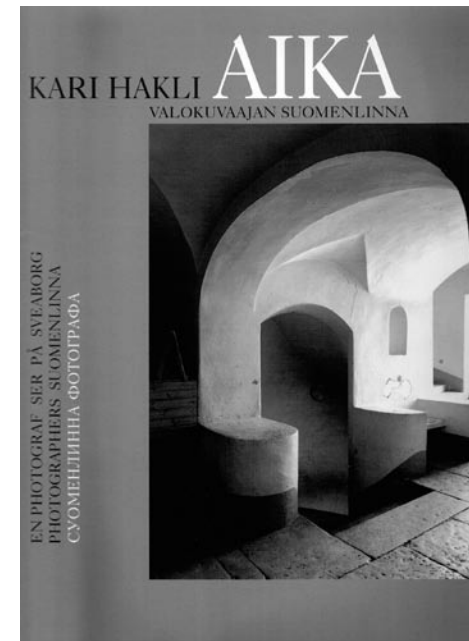
Zo nu en dan blader ik door een boek van de Finse fotograaf Kari Hakli en kijk ik naar de zwart-wit foto's die allemaal de eilandengroep Suomenlinna tot onderwerp hebben. Het zijn mooie, uitgebalanceerde foto's, waarop je alle aspecten van de eilanden tegenkomt: het landschap, de gebouwen, het binnenste van de overwelfde kazematten, de haveloze trappenhuisen van woongebouwen en de interieurs van werkplaatsen. Met zijn afbeeldingen weet Hakli de geheel eigen sfeer van de met geschiedenis doordrenkte eilanden goed op te roepen.

Het doet mij terugdenken aan de tijd dat ik regelmatig de eilanden bezocht. Ik had het voorrecht als architect, in dienst van het architectenbureau Timo en Tuomo Suomalainen, mee te werken aan het ontwerp, de realisatie en de inrichting van het Finse oorlogsmuseum. Dat museum was gevestigd in Helsinki, maar het Ministerie van Defensie had bedacht dat het goed zou zijn het museum te verplaatsen. Op de forteilanden voor de kust van Helsinki, die vanaf 1972 geen militair gebied meer zijn, stonden veel historische gebouwen leeg die gerestaureerd moesten worden en die een nieuwe bestemming moesten krijgen. Een oorlogsmuseum was hier beslist op zijn plaats. De gebouwen, die elk een sterk eigen karakter hadden, zouden

bovendien een goede achtergrond vormen voor de bestaande collectie.

Zo begon in 1983 voor mij de kennismaking met een nieuwe wereld. Regelmatig stapte ik op de pont die mij van Kauppatori, de levendige markt aan de haven, naar Iso Musta Saari bracht, het grootste van de zeven eilanden die samen de fortificatie Suomenlinna vormen. Wanneer ik aan wal stapte, betrad ik een andere wereld. Een wereld zonder verkeerslawai, waar de voetstappen en de stemmen van de wandelaars klinken, waar de wind door de bomen ruist en het water tegen de rotsen klotst. Overigens, 's zomers is het niet altijd zo idyllisch. Op een mooie zomerse dag stromen de dagjesmensen van de boot. Zij komen om te zonnen, te zwemmen en te picknicken. Zij zitten op terrasjes in de zon of eten in een van de restaurants. Zij bezoeken het zomertheater dat in een door hoge muren omgeven binnenplaats gebouwd is. En natuurlijk zijn er ook jongelui die niet zonder hun draagbare radio kunnen. Maar de eilanden kunnen het wel aan. De mensen verspreiden zich in het landschap. Rustige plekken zijn er genoeg.

Ik ging als projectarchitect met drie gebouwen aan de slag. Het grootste gebouw, dat de hoofdvestiging zou worden en waar ook de directeur en zijn staf zouden worden gehuisvest dateerde uit de Zweedse tijd. Het stond bekend als opslagplaats van scheepsmasten en andere scheepsbenodigdheden. Het tweede gebouw was een manege die in de Russische tijd gebouwd was en waar in jaren geen paard meer gezien was. Het

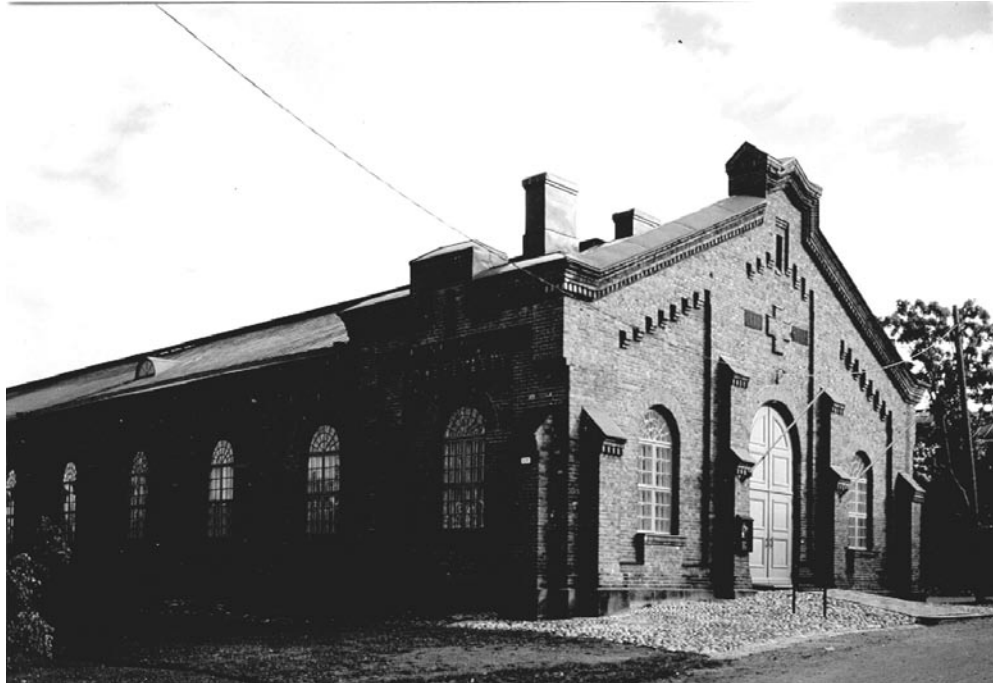
derde gebouw was een kruithuis dat in de Zweedse tijd was gebouwd en in de Russische tijd met zand was bedekt om het beter bestand te maken tegen krachtiger granaten en dat na de tweede wereldoorlog door Finse officieren was ingericht als een kustverdedigingsmuseum.

Alles was mij vreemd. De gebouwen zelf en de manier waarop zij gebouwd waren: de daken van geschilderd blik, de funderingen op de rots, de dubbele ramen, de verschillen tussen de Zweedse manier van bouwen in de achttiende eeuw en de typische Russische baksteenarchitectuur uit de negentiende eeuw en last but not least: de Finse militaire geschiedenis.

Ik schreef dat het een voorrecht was om aan dit project te werken. En dat was het ook. Ik kreeg via mijn werk een

spoedcursus in de Finse geschiedenis, de militaire geschiedenis en de manier waarop er door de eeuwen in Finland gebouwd is. Ik werd verliefd op Suomenlinna. Ik ging er naar toe in de herfst om onderdelen van gebouwen op te meten. Tussen de middag at ik erwtensoep met pannenkoeken toe in een soort bedrijfsrestaurant. De enige plek waar je buiten het seizoen kon eten en waar alleen bewoners en werklieden kwamen. In de winter was ik soms de enige passagier op de pont die, versterkt met een ijsbrekerneus, er twee keer zo lang over deed om naar de overkant te komen. Ik ging samen met Tuomo Suomalainen met de auto over het ijs naar een bouwvergadering terwijl het dertig graden vroom en ik mijn verzet tegen het dragen van een bontmuts van wolvenvel eindelijk had opgegeven. Ik wandelde met de toeristenstroom mee in de zomer om mijn bouwplaatsen te bezoeken. Het voelde als spijbelen met toestemming. Mijn collega's zaten op kantoor achter hun tekentafels en ik liep te genieten tussen de dagjesmensen. Ondertussen leerde ik van alles over de fortificatie en de geschiedenis daar omheen.

Ik leerde dat de bouw van de fortificatie Sveaborg, zo heette het in de Zweedse tijd, in 1748 begon. De beslissing daarover was het jaar daarvoor in Zweden genomen. De reden voor de bouw was de voortdurende expansiedrift van Rusland, waardoor Zweden in het begin van de 18e eeuw veel gebied en dus ook veel verdedigingswerken moest afstaan. Tijdens de oorlog ter zee was gebleken dat de Zweedse vloot met haar grote en logge oorlogschepen niet opgewassen was tegen kleine, wendbare boten met geringe diepgang. De grote

schepen werden door de Russen in ondiep water gelokt, waar het onmogelijk was goed te manoeuvreren. Vervolgens werden zij in brand geschoten en uitgeschakeld. Om in de toekomst een dergelijk debacle te voorkomen, besloten de Zweden een vloot van kleine oorlogschepen te bouwen. De thuishaven van deze vloot moest goed verdedigbaar zijn en 's winters dienen als droogdok. Een aantal jonge officieren werd er op uitgestuurd om een goede plek voor dit doel te vinden. Een van hen was Augustin Ehrensvärd die de ontwerper van de fortificatie werd en die in de beginjaren ook de leiding over de werkzaamheden had. De bouw van de fortificatie werd geleid door Zweedse militairen. Het geld voor de bouw kwam uit Frankrijk dat er veel voor over had om de Russische expansie in Noordoost Europa een halt toe te roepen.

De fysieke arbeid werd voornamelijk geleverd door Finse jonge mannen. Uit ieder gezin werd voor een bepaalde tijd een zoon gerekruteerd om mee te werken aan de opbouw van verdedigingsmuren, kazematten en logiesgebouwen voor manschappen en officieren. Dit soort van gedwongen arbeid was waarschijnlijk niet populair, maar had ook zijn voordelen. Op de bouwplaatsen leerden de plattelanders nieuwe technieken en producten kennen die zij na een aantal jaren mee naar huis namen. Zo heeft de bouw van Sveaborg onder meer bijgedragen aan de verspreiding van de aardappel in Finland.

Op Sveaborg woonden veel mensen. Het was een groot garnizoen. De militairen woonden er met hun gezin. De soldaten en onderofficieren in appartementengebouwen

en de hogere officieren in vrijstaande huizen. Een Franse officier die het forteiland in de winter aandeed in het begin van de achttiende eeuw, schreef met verbazing over het mondaine leven dat hij hier in het hoge noorden aantrof. Hij was verrukt van de met fakkels verlichtte weg over het ijs tussen de eilanden en de stad, waarover door paarden getrokken sleden af en aan reden. In 1805 had Sveaborg 4600 inwoners, ongeveer 400 meer dan Helsinki. Dat was nog in de tijd dat Turku de hoofdstad was van het Zweedse Finland. Met Sveaborg is het uiteindelijk gegaan als met vele grote verdedigingslinies.

Denk bijvoorbeeld aan onze Stelling van Amsterdam of aan de Franse Maginotlinie. Zonder dat er één schot gelost is, zijn zij gevallen, verouderd geraakt, omzeild door listige omtrekkende bewegingen en in onbruik geraakt. Met Sveaborg gebeurde dat in 1809. Opnieuw was Rusland op oorlogspad. Tijdens die oorlog werd Sveaborg enige tijd omsingeld door de Russische vloot, die onder commando stond van een Nederlander in Russische dienst - admiraal van Suchtelen. De Zweedse commandant koos eieren voor zijn geld en ging de strijd niet aan. De fortificatie viel zonder slag of stoot en Finland werd een deel van het Russische imperium. Suomenlinna veranderde van naam en werd Viapori.

Maar ook de Russen hebben zich uiteindelijk moeten terugtrekken. Na de Russische revolutie in 1917 en de daarop volgende burgeroorlogen in Rusland en Finland scheidde Finland zich af en werd zelfstandig. Tijdens de Finse burgeroorlog werd Suomenlinna, zoals het toen officieel

ging heten, gebruikt als gevangenis voor 'de roden'. Na die periode werd het als vanouds weer een garnizoen. In 1972 verloor het zijn strikt militaire status. Als fortificatie had het zijn betekenis al lang verloren. Het ministerie van defensie trok zich terug uit deze historische omgeving. Het beheer kwam in handen van een nieuw bestuursorgaan dat de taak kreeg om de fortificatie bij de stad te betrekken, voor het publiek en voor de bewoners van de eilanden aantrekkelijk en leefbaar te maken en de gebouwen en fortificaties te bewaren voor het nageslacht.

Die taak is met voortvarendheid aangepakt. Suomenlinna is tegenwoordig een geliefde plek om te wonen. Er zijn zelfs nieuwe houten huizen gebouwd die in stijl aansluiten op de bestaande. Fortificaties en oude gebouwen zijn gerestaureerd en hebben nieuwe bestemmingen gekregen. De basisschool op het grootse eiland, Iso Mustasaari, is een aantal jaren geleden uitgebreid en de eilanden hebben een eigen openbare bibliotheek.

In 1990 verliet ik Finland en waren twee van de drie gebouwen, waaraan ik gewerkt heb in gebruik bij het oorlogsmuseum. Het derde gebouw, het beoogde hoofdgebouw werd voorlopig niet uitgevoerd omdat er bezuinigd moest worden. Uiteindelijk is dit gebouw uitgebreid en geschikt gemaakt voor een museum over de fortificatie zelf. De hoofdvestiging van het oorlogsmuseum is in Helsinki gebleven.

Wanneer ik de gelegenheid heb, ga ik terug naar de eilanden waar ik zo plezierig gewerkt heb en geniet van de prachtige

kleuren die de gebouwen hebben: Fris geel of verwaterd rood pleisterwerk en dat gecombineerd met het graniet dat voor de verdedigingswerken gebruikt is. Wanneer ik daar ben, besef ik dat een foto, hoe mooi ook, maar een schim van de werkelijkheid is. Dat neemt niet weg dat ik toch af en toe door het boek van Hakli blader om mijn fantasie in gang te zetten. Een bezoek aan de eilanden is zoals u al begreep beslist de moeite waard. Veel plezier.

Carel van Bruggen

Over Suomenlinna is veel geschreven. De meest uitgebreide informatie is te vinden in het door Olof af Hällström geschreven: SVEABORG VIAPORI SUOMENLINNA, The Island Fortress off Helsinki. Het fotoboek: Kari Hakli, AIKA, valokuvaajan Suomenlinna. Overigens, deze grootste fortificatie van noord Europa staat op de werelderfgoedlijst van UNESCO.

Muistelua Suomenlinnan valokuvien äärellä

Silloin tällöin selailen suomalaisen valokuvaajan Kari Haklin kirjaa ja katselen mustavalkoisia valokuvia jotka kaikki koskevat Suomenlinnan saaristoa. Ne ovat kauniita tasapainoisia valokuvia joissa saarten kaikkinaisuus tulee esille: maisema, rakennukset, bunkkereiden kaarien sisäosat, asuinrakennusten kuluneet porraskäytävät sekä työpajat sisäpuolelta. Kari Hakli onnistuu valokuviansa avulla tuomaan esille saarten aivan oman tunnelman rikkaine

historioineen

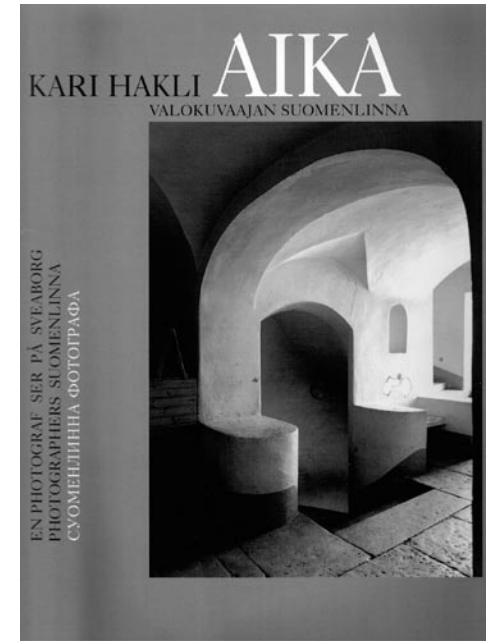
Tämä muistuttaa minua niistä ajoista jolloin kävin saarilla säännöllisesti. Minulla oli onni – arkkitehtina arkkitehtitoimisto Timo ja Tuomo Suomalaisen palveluksessa – osallistua Suomen Sotamuseon suunnitteluun, toteuttamiseen ja sisustukseen. Tämä museo oli Helsingissä mutta Puolustusministeriö oli suunnitellut että olisi hyvä siirtää museo toiseen paikkaan. Linnoitusaaarilla Helsingin rannikon edustalla, jotka vuodesta 1972 eivät enää olleet sotilasaluetta, oli monta historiallista rakennusta tyhjiillään ja jotka piti restauroida ja jotka piti saada uudelleen käyttöön. Sotamuseo olisi siellä todella paikallaan. Rakennukset, joilla kaikilla on oma vahva identiteettinsä, olisivat sitäpaitsi hyvänä taustana jo olemassa olevalle kokoelmalle.

Niin alkoi vuonna 1983 minulle tutustumiseni aivan uuteen maailmaan. Säännöllisesti menin lautalla Kauppatorilta, vilkkaalta torilta satamassa, Isoon Mustasaareen joka on suurin niistä saarista jotka yhdessä muodostavat Suomenlinnan linnoituksen. Astuessani maihin jouduin aivan toiseen maailmaan. Maailmaan jossa ei ollut liikenteen melua, jossa kävelijöiden askeleet ja puhe kaikuivat, missä tuuli suhisee puissa ja vesi loiskii rantakallioille. Muuten, kesäisin ei aina ole yhtä idyllistä. Kauniina kesäpäivänä päiväturistiteja tulee jatkuvasti lautalta saarille. He tulevat aurinkoa ottamaan, uimaan ja retkeilemään. He istuskelevat auringossa katukahviloissa tai syövät joissain paikallisissa ravintoloissa. He käyvät kesäteatterissa, joka on rakennettu korkeiden muurien ympäröivälle

sisäpihalle. Ja tietenkin on myös nuorisoa jotka eivät voi olla ilman kannettavaa radiotaan. Mutta saaristoa tämä ei kuitenkaan häiritse. Ihmiset levittäytyvät luontoon. Rauhallisia paikkoja on tarpeeksi.

Kolme rakennusta olivat työkohteenani ollessani projektiarkkitehtina. Suurin rakennus, josta oli tuleva päärakennus ja jonne johtajan virkamiehineen piti majoittua, oli Ruotsin vallan ajoilta. Se oli tunnettu laivan mastojen ja muiden laivatarvikkeiden säilytyspaikkana. Toinen rakennus oli maneesi, rakennettu Venäjän vallan aikana ja jossa ei enää vuosiin oltu nähty hevosta. Kolmas rakennus oli ruutisäilö Ruotsin vallan ajalta ja Venäjän vallan aikana se oli peitetty hiekalla jotta se kestäisi paremmin raskaampia granaatteja. Toisen Maailmansodan jälkeen suomalaiset upseerit tekivät siitä Rannikkopuolustusmuseon. Kaikki oli minulle outoa, itse rakennukset ja se miten ne oli rakennettu, maalatut peltikatot, perustukset kallioilla, kaksinkertaiset ikkunat, ja eroavuudet Ruotsin vallan ajan rakentamisen välillä 1700-luvulla ja tyypillisen Venäjän vallan aikaisen tiiliarkkitehtuurin välillä 1800-luvulla – ja, “last but not least” – Suomen sotahistoria.

Kirjoitin että oli onni saada osallistua tähän projektiin. Ja niin olikin. Työni puolesta pääsin Suomen historian, sotahistorian ja vuosisatojen suomalaisen rakennustaidon pikakurssille. Ihastuin Suomenlinnaan. Menin sinne syksyllä mittamaan rakennusten osia. Lounaalla söin hernekeittoa sekä ohukaisia jälkiruuksi eräänlaisessa työmaaruokalassa. Se oli ainoa paikka missä sesongin

ulkopuolella saattoi syödä ja missä vain asukkaat ja työmiehet kävivät. Talvella olin joskus lautan ainoa matkustaja, lautan jonka keula oli vahvistettu jäänsärkemistä varten, ja jolloin matkanteko kesti kaksi kertaa kauemmin. Menin Tuomo Suomalaisen kanssa autolla jään yli rakennuskokoukseen 30 asteen pakkasessa – silloin vihdoon luovuin vastarinnastani käyttää sudennahasta tehtyä karvalakkia. Kesällä vaelsin turistilauman mukana katsomassa rakennustyömaita. Tuntui aivan siltä kuin pinnaisin koulusta mutta kumminkin luvalla. Työtoverini istuivat sisällä konttorissa piirustuspyötiensä ääressä ja minä kuljin nauttien päiväturistien joukossa. Samalla opin kaikenlaista linnoituksesta ja sen historiasta.

Opin että Sveaborgin linnoituksen – siksi sitä Ruotsin vallan aikana kutsuttiin

– rakentaminen alkoi v. 1748. Päätös tästä oli tehty vuotta aikaisemmin Ruotsissa. Syy tähän oli Venäjän silloinen jatkuva alueiden laajentamisvimma (ekspansio), mistä johtuen Ruotsi 1800-luvun alussa joutui luopumaan useista alueistaan ja siis myös monista puolustusasemistaan.

Merisodan aikana ilmeni että Ruotsin laivasto suurine raskaine sotalaivoineen ei pärjännyt pienten, helpommin ohjattavien, pienemmän syväyksen omaavien laivojen kanssa.

Venäläiset houkuttelivat suuret laivat matalikkoon, missä niitä oli mahdotonta liikutella hyvin. Sitten ne sytytettiin palamaan ja niin ne joutuivat pois pelistä. Jotta tulevaisuudessa tuollaista täydellistä epäonnistumista ei enää tapahtuisi, päättivät ruotsalaiset rakentaa

laivastoansa varten pienempiä sotalaivoja. Tämän laivaston kotisataman oli oltava helposti puolustettavissa ja voitava toimia talvisin kuivatelakkana. Ryhmä nuoria upseereja määrättiin etsimään tähän tarkoitukseen sopivaa paikkaa.

Eräs heistä oli Augustin Ehrensverd, josta tuli linnoituksen suunnittelija ja joka alkuvuosina oli myös johtamassa rakennustöitä. Ruotsalaiset sotilaat johtivat rakennustöitä. Rakennustöiden rahoitus saatiin Ranskasta jolle oli hyvin tärkeää estää Venäjän laajentumispyrkimyksiä Koillis-Euroopassa. Suomalaiset nuoret miehet tekivät suurimman osan ruumiillisesta työstä. Jokaisesta perheestä määrättiin yksi poika tietyksi ajaksi osallistumaan puolustusmuurin ja bunkkereiden sekä upseereiden ja miehistön majoitustilojen rakentamiseen. Tällainen pakkotyö ei luultavasti ollut suosittua mutta oli siinä etunakin. Työmailla

maalaispojat oppivat tuntemaan uudenlaista työtekniikkaa ja uusia tuotteita, ja ne tiedot ja taidot he sitten vuosien kuluttua veivät mukaansa kotiin. Näin on Sveaborgin rakennustyö muun muassa vaikuttanut siihen että tieto perunasta levisi Suomessa.

Sveaborgissa asui paljon ihmisiä. Se oli suuri varuskunta. Sotilashenkilöt asuivat siellä perheineen. Sotilaat ja aliupseerit kerrostaloissa ja korkea-arvoisemmat upseerit omissa taloissaan. Eräs ranskalainen upseeri, joka 1800-luvun alussa kävi talvella linnoitussaarilla, kirjoitti ihmetellen siitä hienostoelämästä jota hän näki ja koki täällä kaukana pohjoisessa. Hän oli aivan ihastunut saarten ja kaupungin väliseen soihtujen valaisemaan jäätiehen, jota pitkin hevosten vetämät reet ajelivat edestakaisin. V. 1805 Sveaborgissa oli 4600 asukasta, noin 400 enemmän kuin Helsingissä. Tuona aikana Turku oli vielä Ruotsin vallan alaisen Suomen pääkaupunki.

Sveaborgille kävi kuten monelle suurelle puolustuslinjajärjestelmälle. Ajatelkaamme esimerkiksi meidän “Stelling van Amsterdam”ia ja Ranskan Maginotlinjaa. Kaatuneet ilman että laukaustakaan oli ammuttu, tulleet vanhanaikaiseksi, olleet kaikenlaisten kierojen juonittelun kohteena ja sitten tulleet käyttökelvottomiksi. Sveaborgille kävi näin vuonna 1809. Taas kerran Venäjä oli sota-aikeissa. Sodan aikana Sveaborg oli jonkun aikaa Venäjän laivaston saartamana, ja laivastoa johti Venäjän armeijan palveluksessa oleva hollantilainen – amiraali van Suchtelen. Ruotsin laivaston komentaja piti parempana

olla ryhtymättä taisteluun. Linnoitus kaatui ilman yhtäkään laukausta ja Suomesta tuli osa Venäjän imperiumia. Suomenlinnan nimi muuttui ja siitä tuli Viapori.

Mutta myöskin venäläisten oli lopulta vetäydyttävä pois. Venäjän vallankumouksen jälkeen vuonna 1917 ja sitä seuranneiden sisällissotien jälkeen sekä Venäjällä että Suomessa Suomi irroittautui ja tuli itsenäiseksi. Suomen vapaussodan aikana käytettiin Suomenlinnaa – kuten sitä tuolloin virallisesti alettiin nimittää – “punaisten” vankilana.. Tämän kauden jälkeen siitä tuli taas, kuten ennenkin, varuskunta. Vuonna 1972 se menetti ehdottoman sotilaallisen asemansa. Linnoituksena sen merkitys oli jo aikoja sitten kadonnut. Puolustusministeriö luopui tästä historiallisesta alueesta. Linnoituksen

hallinta tuli uuden hallintojärjestön käsiin jolla oli tehtävänä lähentää sitä kaupunkiin, tehdä siitä yleisölle ja saarten asukkaille miellyttävämpi ja asuttavampi sekä säilyttää rakennukset ja linnoitus jälkipolville.

Tämä tehtävä on menestyksellisesti suoritettu. Suomenlinna on nykyään suosittu paikka asua. Sinne on jopa rakennettu uusia puisia taloja jotka tyyliään sopivat jo olemassaoleviin rakennuksiin. Linnoitus ja vanhat rakennukset on restauroitu ja ne ovat päässeet uuteen käyttöön. Ison Mustasaaren, suurimman saaren, peruskoulua on muutaman vuosi sitten laajennettu ja saarilla on oma yleinen kirjastonsa.

Vuonna 1990 lähdin Suomesta ja silloin oli kaksi kolmesta rakennuksesta, joita olin ollut mukana laittamassa kuntoon, Sotamuseon käytössä. Kolmas rakennuksista, josta oli tarkoitus tehdä pääarakennus, oli toistaiseksi käyttämättömänä, koska säästötoimenpiteet sen estivät.

Loppujen lopuksi tätä rakennusta on laajennettu ja tehty sopivaksi itse linnoitusta koskevaksi museoksi. Sotamuseon pääarakennus on edelleen Helsingissä

Mikäli mahdollista, menen taas käymään saarilla missä olen niin mielelläni työskennellyt ja nautin rakennusten upeista väleistä: raikkaan keltainen tai haalean punainen ulkorappaus ja tämä yhdistettynä graniittiin jota on käytetty puolustusmuureihin. Kun olen paikan päällä, huomaan että valokuva, vaikka kuinka kaunis, ei ole kuin aavistus todellisuudesta. Silti selailen aina silloin tällöin Haklin kirjaa antaakseni mielikuvitukselleni vauhtia. Kuten jo olette huomanneet, käynti saarilla kannattaa ehdottomasti. Nauttikaa siitä.

Carel van Bruggen.
(Käännös Marjut Suvisaari)

Suomenlinnasta on kirjoitettu paljon. Eniten tietoa saa Olof af Hellströmin kirjasta: SVEABORG VIAPORI SUOMENLINNA, The Island Fortress off Helsinki. Valokuvateos: Kari Hakli, Aika, valokuvaaajan Suomenlinna. Muuten, tämä pohjois-Euroopan suurin linnoitus on UNESCO maailmanperintöluettelossa.

Een interessante nieuwe CD

In april verscheen een CD met daarop de vrouw van de Finse Ambassadeur. Taru Maaria Kuparinen-Säilä speelt kantele, Jan van Liere piano en Dirk Meijer fagot. De kantele is op deze CD te beluisteren in een sonate voor fagot en kantele van Tauno Marttinen. Van dezelfde componist speelt Jan van Liere ook nog het intrigerende 'Pisaroita' voor pianosolo. Behalve werken van deze grote Finse componist kan men luisteren naar muziek van onder meer Tchérenpine (Sonate Sportive), Ferenc Farkas en Johannes Brahms. De CD verscheen bij FG Classics in Espoo. Leden van de vereniging kunnen deze CD bestellen met €5,- korting (prijs, inclusief verzendkosten €16,-) bij Dirk Meijer in Leeuwarden; per E-mail, dirkmeijer@12move.nl of telefonisch op 058 2125233.

Kiinnostava uusi CD

Huhtikuussa ilmestyi CD, jossa on mukana Taru-Maaria Kuparinen-Säilän, Suomen suurlähettilään puolison, musiikkia kanteleella, yhdessä Jan van Lieren (piano) ja Dirk Meijerin (fagot)

kanssa. Kanteleensoittoa kuullaan säveltäjä Tauno Marttisen sonaatissa fagotille ja kanteleelle. Samalta säveltäjältä on myös Jan van Lieren soittama vaikuttava pianosolo, "Pisaroita". Levyllä on tämän suuren suomalaisen säveltäjän lisäksi musiikkia myös muilta säveltäjiltä, kuten Tchérenpine (Sonate Sportive), Ferenc Farkas en Johannes Brahms. Tämän CD:n on tuottanut FG Classics Espoosta. Yhdistyksen jäsenet voivat tilata CD:n 5 euron alennuksella (hintaan 16 euroa lähetyskuluineen) Dirk Meijeriltä Leeuwardenista: e-mail: dirkmeijer@12move.nl tai puhelimitse: 058 2125233.

Nieuwe Finse dichtbundel

Goed nieuws voor de Finse literatuur in Nederland. Nadat onlangs de romans 'Het bevel' van Leena Lander en 'Wees genadig' van Arto Paasilinna zijn verschenen bij de Wereldbibliotheek, is er nu sinds lange tijd een Finse dichtbundel in het Nederlands uitgekomen: 'De hond zingt in zijn slaap' van Sirkka Turkka

Een keuze uit de gedichten
Vertaling en samenstelling Adriaan van der Hoeven, met een nawoord door Tonnus Oosterhoff
De Bezige Bij
ISBN 0 234 1699 6

secre-
tariaat

Het secretariaat van de VNF is telefonisch (06 46246250) het beste te bereiken op dinsdag tussen 13 en 17 uur. Op andere tijden staat in ieder geval de "voice mail" aan. Wegens vakantie is het secretariaat telefonisch niet te bereiken van 11 juli t/m 5 augustus.

Yhdistyksen sihteeri on parhaiten tavattavissa puhelimitse (06 46246250) tiistaisin klo 13-17. Muinakin aikoina voi soittaa tai voi jättää soittopyynnön puhelinvastaajaan. Sihteeri on lomalla 11.7.-5.8.2005.

Vereniging Nederland-Finland
T.a.v. Susanna Seppälä
De Boisotstraat 1
4371 BK Koudekerke
e-mail: vnf@xs4all.nl

Even voorstellen...

In bijna iedere Aviisi staat wel weer een oproep voor nieuwe bestuursleden voor de Vereniging Nederland-Finland. Na weer zo'n oproep in de laatste Aviisi van vorig jaar, besloot ik te reageren en zie hier: de nieuwe secretaris van de VNF. Mijn naam is Margriet Panman, bijna veertig jaar oud en van beroep architectuurhistoricus en stedenbouwkundige. Samen met mijn Finse man Timo Prusti en onze drie kinderen van 8, 6 en 2 jaar woon ik sinds vier jaar in Oegstgeest, waar wij na enkele omzwervingen in binnen- en buitenland zijn neergestreken.

Mijn band met Finland bestaat natuurlijk uit mijn man Timo. Mijn schoonfamilie woont verspreid over heel Finland, zodat wij 's zomers vaak het hele land van Helsinki tot Sodankylä doorkruisen. Steeds weer is de natuur en ruimte in Finland overweldigend

en steeds weer is het na thuiskomst wennen aan de opgeproptheid van het westen van Nederland. Omdat ik oorspronkelijk uit Groningen kom, ben ik gewend aan een zekere mate van rust en ruimte, die zeker in Oegstgeest en omstreken steeds minder vaak te vinden is. In Finland, en vooral Lapland, echter is het altijd genieten van de stilte, van het feit dat je nog hele eind kunt rijden of lopen zonder iemand tegen te komen.

Gezien mijn vak ben ik ook zeer geïnteresseerd in de Finse architectuur en design. Op rondreis proberen we altijd enkele nieuwe of bijzondere gebouwen te bekijken, hoewel dat met jonge kinderen niet altijd meevalt. Een bezoek aan de fabriekswinkel in de oude Arabiäfabriek staat ook altijd op het programma. Hoewel Iittala de laatste jaren in Nederland erg in opmars is, zie je in Finland zelf toch weer meer en andere dingen.

De Finse taal beheersen is iets dat ik al jaren op de Zaterdagsschool in Rotterdam probeer, maar wat toch wel een illusie zal blijven. Hoewel ik elk jaar wel vooruitga, denk ik dat je het Fins pas echt kunt leren door er een jaar te wonen. Nu leer ik vooral met de kinderen mee die zowel in het Nederlands als het Fins worden opgevoed.

Wat de VNF betreft, hoop ik een steentje bij te kunnen dragen aan de culturele activiteiten en de verjonging van de vereniging. Op de laatste Algemene Leden Vergadering bleek de daling van het ledental enigszins te stagneren door de aanmelding van een aantal jongeren, tweede generatie-Finnen en Finnofielen.

Hopelijk melden er zich nog meer, zodat de VNF een gezonde toekomst tegemoet kan zien!

Margriet Panman

Saanko esitellä

Viime aikoina on melkein joka Aviisissa ollut pyyntö yhdistyksen johtokunnan jäseniksi haluavien ilmoittautumista varten. Viime vuonna yhden tällaisen pyynnön jälkeen päätin reagoida ja tässä on tulos: VNF yhdistyksen uusi sihteeri. Nimeni on Margriet Panman. Olen melkein 40 vuotias ja ammatiltani arkkitehtuurihistorioitsija ja kaupunkisuunnittelija. Asun Timo Prustin, suomalaisen mieheni, ja 8, 6 ja 2 vuotiaiden lastemme kanssa Oegstgeestissa, jonne muutimme neljä vuotta sitten muutaman kierroksen jälkeen koti- ja ulkomailla.

Yhteyteni Suomeen on luonnollisesti mieheni Timo. Hänen sukunsa asuu ympäri Suomea, jonka johdosta usein kesäisin matkaamme ympäri maata Helsingistä Sodankylään. Joka kerta tila ja Suomen luonto ihastuttavat ja joka kerta kotiin tullessa joutuu totuttelemaan Hollannin tilanpuutteeseen. Koska tulen alunperin Groningenista, olen tottunut tiettyssä määrin rauhaan ja tilaan, joita Oegstgeestin ympäristöstä on yhä vaikeampaa löytää. Suomessa ja etenkin Lapissa voi kuitenkin aina nauttia hiljaisuudesta ja siitä,

että voi ajaa autolla tai kävellä pitkät matkat ilman, että törmää kehenkään.

Ammatistani johtuen olen myös hyvin kiinnostunut suomalaisesta arkkitehtuurista ja taideteollisuudesta. Suomen matkoilla yritämme aina käydä katsomassa muutamia uusia tai erikoisia rakennuksia, vaikka pienten lasten kanssa se ei aivan helppoa olekaan. Arabian tehtaanmyymälässä käynti onkin ainainen vakio. Vaikka Iittalan tuotteita näkeekin yhä useammin Alankomaissa, löytää Suomesta kuitenkin aina enemmän ja erilaisia tavaroita.

Suomen kielen opiskelua olen harrastanut jo vuosia Rotterdamin lauantaiopetuksessa, mutta suomen kielen hallitseminen jäänee kuitenkin illuusioksi. Vaikka joka vuosi edistynkin, uskon, että suomen kielen oppii vasta siellä vähintään vuoden asuttuaan. Nyt opin kieltä yhdessä lasten kanssa, jotka kasvatetaan sekä hollannin että suomen kielillä.

Yhdistyksen parissa toivon voivani edistää kulttuuritapahtumia ja nuorten saamista mukaan toimintaamme. Viime jäsenkokouksessa kuulumme, että jäsenmäärän lasku on hidastumassa lähinnä uusien toisen polven suomalaisten ja nuorien fennofiilien mukaantulon johdosta. Toivottavasti saamme vielä lisää uusia jäseniä, jotta yhdistyksemme voi katsoa tulevaisuuden hyvin mielin!

Margriet Panman

In de vorige Aviisi was er al aandacht voor onderstaande actie. We gaan er nog even kort op in door naast de Greenpeace-actie ook de reactie van de Finse Ambassadeur in Nederland aan bod te laten komen. Beide artikelen komen uit het blad 'Houtwereld' nummer 7 van dit jaar.

Greenpeace 'observeert' Finse ambassade

Met een grote kraanwagen hebben vijftien actievoerders van Greenpeace Nederland onlangs een rode container neergezet vlak voor de Finse ambassade in Den Haag. Vanuit dit symbolische Forest Rescue Station observeert Greenpeace de Finse ambassadeur, net zoals collega-actievoerders in het besneeuwde Finse oerbos het houtkapbedrijf Metsähallitus van de Finse overheid in de gaten houden.

Greenpeace vraagt de Finse overheid de kap in de laatste restjes Europees oerbos te stoppen. Actievoerders van Greenpeace hebben momenteel samen met het inheemse Sámi-volk (beter bekend als de Lappen) hun kamp opgeslagen in een bos, pakweg duizend kilometer ten noorden van Helsinki. Met de actie in Den Haag vraagt Greenpeace de Finse ambassadeur in Nederland haar eisen door te geven aan de Finse regering.

Ook elders werd in maart geprotesteerd tegen de Finse overheid. Greenpeace Zwitserland protesteerde voor het gebouw van de Verenigde Naties in Genève,

waar de Finse minister van buitenlandse zaken een bezoek bracht. Greenpeace Italië trakteerde de minister-president van Finland op een vrachtwagenlading houtsnippers bij zijn werkbezoek aan de Wereldvoedselorganisatie (FAO) van de Verenigde Naties.

Bosarbeiders en bewoners van de stad Inari in Finland hebben op hun beurt gedemonstreerd tegen de aanwezigheid van Greenpeace's actiekamp in hun streek. Zij willen dat Greenpeace vertrekt. Gelijktijdig is een kleine demonstratie gehouden bij het hoofdkwartier van Greenpeace Finland in Helsinki. Tweeduizend bewoners van Inari hebben een petitie getekend tegen de activiteiten van de milieugroep. Ook is in Finland opgeroepen tot een boycot van rendiervlees van de Sámi.

'Bossen in Finland goed beschermd'
Greenpeace voert actie in de Finse bossen en beschuldigt de Finnen ervan oerbos te kappen en te vervangen door productiebos. Tevens zou de biodiversiteit ernstige schade worden toegebracht en zouden de rechten van de Sámi (de 'lappen') worden geschonden. Hoe zit dit? VISIE vraagt het de heer Pekka SäiIä, ambassadeur van Finland in Nederland.

„Greenpeace springt zoals gewoonlijk losjes met de waarheid om. Natuurlijk wordt er in Finland gekapt, maar niet in die hoedanigheid als de milieugroep stelt. Van de bossen waar we het over hebben, is 35 procent helemaal beschermd. In 55 procent mag slechts onder strikte voorwaarden gekapt worden en slechts tien procent is bestemd voor economisch

gebruik. Greenpeace zegt verder dat ze samenwerkt met de Sámi, maar dat is niet waar. Een groot deel van deze inheemse bevolking ziet Greenpeace liever gaan dan komen. Wel zijn er wat geschillen van economische aard tussen de Sámi en de houtkapbedrijven. Greenpeace misbruikt deze geschillen voor haar eigen doeleinden. Ook stelt Greenpeace dat bedreigde diersoorten als de vliegende eekhoorn en de bruine beer worden bedreigd door de houtoogst. De vliegende eekhoorn komt echter voor van Siberië tot Finland en is helemaal niet bedreigd. En de bruine beren zijn de afgelopen jaren zo goed beschermd geweest in Finland dat ze nu de buitenwijken van Helsinki binnendringen op zoek naar voedsel. Geen van beide diersoorten woont overigens in het gebied waar Greenpeace actie voert.

Greenpeace maakt zich druk om iedere boom die gekapt wordt, maar de bosbouw is één van de belangrijkste inkomstenbronnen voor de Finse bevolking. Wij verdienen ons brood ermee en we kunnen dus moeilijk totaal met de kap gaan stoppen. Eerst maakte Greenpeace zich trouwens boos dat we Russisch hout importeerden terwijl volgens hen met ons bos niks mis was. Nu gaan ze opeens campagne tegen ons voeren.

Overigens doet Greenpeace net alsof bossen onveranderd blijven als er niet in gekapt wordt, maar dat is onzin. Er komen bosbranden en bomen sterven een natuurlijke dood waarna er weer nieuwe bomen groeien. In Finland voeren we al honderden jaren een beleid dat erop is gericht de bossen te beschermen, onder

meer door altijd te herplanten. We hadden als één van de eerste landen zelfs een wetenschappelijk instituut daarvoor

Dit alles is echter moeilijk uit te leggen in een land als Nederland dat zelf weinig natuur heeft en daarom zich wel heel bezorgd maakt om de natuur in de wereld. Dat is op zich een goede zaak, maar vaak weten de mensen niet waarover het werkelijk gaat. Ze maken zich hier al kwaad als er Elanden worden afgeschoten die de steden binnendringen. Terwijl ook die dieren in grote mate voorkomen.”

Edellisessä Aviisin numerossa kiinnitetiin huomiota alla mainittuun tapahtumaan. Asiasta tässä vielä lyhyesti lisää niin että paitsi Greenpeace-järjestön myös Suomen Suurlähetystön kanta asiasta selvenisi. Molemmat artikkelit julkaistiin "Houtwereld"-lehden tämän vuoden 7. numerossa.

Greenpeace 'pitää' Suomen Suurlähetys- töä silmällä'

Greenpeacen 15 aktivistia kuljettivat hiljattain punaisen kontin Suomen Suurlähetystön edustalle Haagissa. Tästä symbolisesta Forest Rescue Station-paikasta pitävät aktivistit Suomen Suurlähetystöä silmällä samaan aikaan kun vastaavat aktivistit tarkkailevat Suomalaisen ikimetsän hakkuualueelta käsin Metsähallituksen toimia. Greenpeace vaatii Suomen

hallitusta lopettamaan Euroopan viimeisten ikimetsien hakkuun. Greenpeacen aktivistit ovat leiriytyneet tämän takia saamelaisten edustajien kanssa 1000 kilometriä Helsingistä pohjoiseen sijaitsevaan metsään. Haagin tempauksen takana on pyyntö suurlähettiläälle välittää vaatimus Suomen Hallitukselle.

Myös muualla maailmassa kampanjoitiin maaliskuussa Suomen hallitusta vastaan. Sveitsissä toimiva Greenpeace esitti protestinsa Geneven Yhdistyneiden Kansakuntien rakennuksen edustalla, missä Suomen ulkoministeri oli vierailulla. Italian Greenpeace tarjosi Suomen pääministerille kuorma-autolastillisen sahanpurua hänen ollessaan työvierailulla FAO:ssa.

Metsätyöläiset ja Inarin kaupungin asukkaat osoittivat puolestaan mieltään Greenpeacen kampanjointia ja heidän alueellaan tapahtuvaa leiriytymistä vastaan. He vaativat Greenpeacen poistumista paikalta. Samanaikaisesti pidettiin pienimuotoinen mielenosoitus Greenpeacen Helsingin pääkonttorin luona. Kaksituhatta Inarin asukasta ovat allekirjoittaneet vetoomuksen Greenpeacen toimia vastaan. Suomessa on ihmisiä myös kehoitettu boikotoimaan saamelaisten poronlihaa.

”Metsät Suomessa hyvin suojeltuja”

Greenpeace kampanjoi Suomen metsissä ja syyttää suomalaisia aarniometsien hakkuusta ja aarniometsien muuttamisesta tuotantometsiksi. Samoin heidän mukaansa kärsisi biodiversiteetti vakavasti ja saamelaisten oikeuksia loukattaisiin. Mistä todella on kysymys?

VISIE kysyy Suomen Alankomaiden suurlähettiläältä Pekka Säilältä.

“Greenpeace suhtautuu jälleen, kuten monasti, totuuteen varsin suurpiirteisesti. Tietenkin metsää kaadetaan Suomessa mutta ei niin kuin he väittävät. Kaikista nyt puheena olevista metsistä 35% on täysin suojeltua, 55% tiukkojen rajoitusten alaista ja vain 10 prosenttia käytetään taloudellisiin tarpeisiin.

Greenpeace sanoo edelleen tekevänsä yhteistyötä saamelaisten kanssa, mikä ei ole totta. Suurin osa saamelaisista toivoo Greenpeacen poistuvan. Saamelaisten ja metsätalousyritysten välillä on kyllä näkemyseroja mitä taloudellisiin etuihin tulee. Greenpeace käyttää näitä näkemyseroja omien tarkoituksperiensä ajamiseen. Greenpeacen mukaan puunhakkuu vaarantaa uhanalaisten eläinten kuten liito-oravan ja karhun elinmahdollisuuksia. Liito-oravaa esiintyy Siperiasta Suomeen saakka eikä se ole ollenkaan uhanalainen laji. Karhut ovat Suomessa olleet viime vuosina niin hyvin suojeltuja, että niitä tavataan välillä Helsingin lähiseuduilla etsimässä ravintoa.

Greenpeace on huolissaan jokaisesta kaadettavasta puusta, mutta on otettava huomioon, että metsätalous on yksi Suomen kansan tärkeimpiä tulolähteitä. Ansaitsemme sen avulla leipämme ja meidän on täysin mahdotonta lopettaa hakkuut. Aiemmin Greenpeace oli vihainen, koska toimimme maahan venäläistä puutavaraa. Silloin ei metsissämme ollut mitään vikaa. Nyt he siis yht’äkkiä kampanjoivat meitä vastaan.

Greenpeacen mukaan metsät muka säilyvät muuttumattomina jos niissä ei suoriteta hakkuita, mutta tämä on hölynpölyä. Luonnonmetsät voivat syttyä palamaan tai vanhat puut kuolevat luonnollisen kuoleman ja tilalle tulee uusia. Suomessa metsänhoidolla on jo satojen vuosien perinne ja sen päämääränä on metsien suojelu, mm. uusia puita istuttamalla. Suomessa on maailman vanhimpiin kuuluva alan tieteellinen instituutti. Tätä kaikkea on vaikea selittää Alankomaissa, jossa on vähän luontoa ja jossa ihmiset siksi ovat hyvin huolissaan maailman luonnosta. Tämä on sinänsä hyvä asia, mutta usein ihmiset eivät tiedä mistä oikein on kysymys. He ovat jo vihaisia, jos kaupunkien keskustoihin tulevia hirviä kaadetaan, vaikka näitä eläimiä Suomessa riittää.”

Suomen Benelux-instituutin tulevaa ohjelmaa

Tentoonstellingen

FRIETKOT, fototentoonstelling
10.7.-11.9.2005
op zaterdag 10.9.2005 is de kunstenaar Paul Ilegems aanwezig
Kunsthal Rotterdam, Museumpark Westzeedijk 341, 3015 AA Rotterdam
Informatie: +31 10 400 301 of www.kunsthal.nl

PERTTI JENYNTIN: NÄIN SEN NÄIN
fototentoonstelling
3.9.–30.10.2005
Spaarnestad Fotoarchief (SFA), Groot Heiligland 47, 2011 EP Haarlem
Informatie: +31 23 518 5152 of www.spaarnefoto.nl

NÄYTTELYT

FRIETKOT, Valokuvanäyttely
10.7.-11.9.2005
Lauantaina 10.9.2005 Finissage taiteilija Paul Ilegemsin läsnäollessa
Kunsthal Rotterdam, Museumpark Westzeedijk 341, 3015 AA Rotterdam
Tiedustelut: +31 10 400 301 tai www.kunsthal.nl

PERTTI JENYNTIN: NÄIN SEN NÄIN
Valokuvanäyttely
3.9.–30.10.2005
Spaarnestad Fotoarchief (SFA), Groot Heiligland 47, 2011 EP Haarlem
Tiedustelut: +31 23 518 5152 tai www.spaarnefoto.nl

Suomen Benelux-instituutti

Italiëlei 69
B-2000 Antwerpen
Puh. +32-(0)3-231 87 51
Faksi +32-(0)3-227 27 47
Internet: www.finncult.be
E-mail: info@finncult.be

Kirsti Paakkanen vertelt over 'haar' Marimekko

Terwijl het ijs op de trottoirs van de stad nog moet smelten en de dagen net aan lengte winnen, presenteert Kirsti Paakkanen in restaurant Bank aan de Unioninkatu in Helsinki de mode van alweer een volgende winter, die van 2005-2006. De zakenvrouw die het merk Marimekko van de ondergang redde, schudt iedere genodigde persoonlijk

de hand. Ze is klein, tenger, steevast gehuld in louter zwart en voorzien van een dikke laag make-up. Nauwelijks hoorbaar fluistert ze een welkom.

Een leger van assistenten leidt de gasten langs de bladen met champagne naar een zitplaats aan de catwalk of op het balkon. De zaal is afgeladen. Marimekko, het mode- en designermerk dat in de jaren zestig en zeventig wereldfaam verwierf met grote grafische patronen in uitbundige kleuren, beleeft zijn tweede jeugd.

Het hoofdkantoor van Marimekko (letterlijk: Marie's jurk) staat in een industriegebied in het oostelijk deel van Helsinki. Het pand is grijs, net als alles eromheen, maar heeft een duidelijk herkenningspunt. Pontificaal voor de ingang geparkeerd staat de Zwarte Jaguar cabriolet van Paakkanen. De bolide is even onlosmakelijk met haar verbonden als haar zwarte kleding en roze lippenstift. Eenmaal binnen is van de grijsheid niets meer over. Het interieur van het pand is licht, wit en vrolijk, met grote bossen verse bloemen en immense doeken met kleurige prints aan de hoge plafonds. Dit is het Marimekko dat ooit de flowerpowerharten veroverde. Paakkanen houdt haar exacte leeftijd angstvallig geheim, maar zeker is dat ze ergens tussen de 70 en de 80 jaar oud is. Ze kocht Marimekko in 1991 van de Amerikaanse Amer Groep, bekend van onder meer Atomic ski's en destijds tevens in het bezit van een licentie voor de productie van Marlboro-sigaretten. Ze was rond de 60, woonde inmiddels in Frankrijk en had trouwplannen. Vanwaar de interesse in Marimekko?

'Finland verkeerde destijds in een diepe recessie. Bedrijven gingen massaal failliet, mensen werden werkloos en de sociale voorzieningen kalfden af. Er werd echt geleden. Ook met Marimekko ging het slecht en de Amer Groep had plannen om het bedrijf te sluiten. Ik voelde me schuldig dat ik in het flamboyante Nice zat. Ik heb een heel nationalistisch hart. Je moet niet vergeten dat Marimekko tot het Finse erfgoed behoort, het is een nationaal icoon. Dat kon ik niet laten verdwijnen.' Ze trof een door en door ziek bedrijf aan. 'Het ging niet alleen economisch slecht, de hele atmosfeer in het bedrijf was bedorven. De creativiteit was volledig doodgeslagen. Allereerst moest de

bureaucratie verdwijnen. 'Ik geloof niet in organisaties met een gelaagde structuur. Eén afdeling had vier directeurs en een werknemer; hoe kan daar ooit iets goeds uit komen? Marimekko kent nu geen directeurs, hoofden of seniors. Het draait om de ontwerpers, de rest van de organisatie is hieraan ondergeschikt. Maar iedereen is daarbij even belangrijk en iedereen is creatief. Mijn doel is om in iedere werknemer dat te vinden wat we het best kunnen gebruiken.'

Om de mentaliteit op te frissen, zocht Paakkanen hulp van buiten. Een psycholoog kwam praten over het voorkomen van sleur en het nemen van eigen verantwoordelijkheid, een filosoof gaf lezingen over het belang van de veranderingen. 'Het personeel moest overtuigd raken van de noodzaak van een nieuwe aanpak. En dan was er de zakelijke ommezwaai, die vooral van de ontwerpers een nieuwe manier van werken vroeg. 'Design moet worden gekoppeld aan financieel succes. Voor de ontwerpers was dat een schok, winst maken was nooit eerder de opdracht geweest. Ze hebben echt moeten leren om bij een ontwerp te bedenken of er wel vraag naar is en of het winstgevend te produceren is. We ontwerpen niet meer alleen vanwege de schoonheid ervan. Elk product moet zichzelf bedruipen.'

Na veertien jaar Paakkanen is de meerderheid van het Marimekko-personeel vrouw. 'Vrouwen staan heel anders in hun werk. Ze hoeven geen secretaresse en visitekaartje met een mooie titel, ze willen doen wat ze leuk vinden, waardering krijgen

en samenwerken.' Ze wil niet beweren dat een bedrijf met alleen vrouwen per se beter functioneert, maar heeft zelf meer feeling met de vrouwelijke waarden. En nee, ze wil absoluut geen feministe genoemd worden. Ze buigt voorover, glimlacht sensueel en zegt, in het enige Engels dat tijdens het hele gesprek gesproken wordt: 'I love men.'

De ervaring van Marimekko is niet alleen te danken aan het creatieve leiderschap van Paakkanen. De huidige tijdgeest lijkt ideaal om het merk weer tot een succes te maken. Toen de retrohype losbarstte, zegt Riitta Koljonen, Paakkanens rechterhand, hoefde Marimekko aanvankelijk weinig anders te doen dan de oude zeefdrukramen uit de rekken te halen en op de persen te leggen. Inmiddels is de vraag zo toegenomen, dat vorig jaar een nieuwe zeefdrukmachine is aangeschaft om de capaciteitsproblemen op te lossen. Zowel de omzet als de winst van de Marimekko Groep (beursgenoteerd sinds 1999) steeg in 2004 met 14 procent tot respectievelijk 64,6 miljoen en 10,1 miljoen euro. Bijna de helft van de omzet wordt gemaakt met kleding, de andere helft met interieurproducten en tassen. Vooral de Finnen zijn gek op hun Marimekko, zij zijn goed voor maar liefst driekwart van de omzet.

Pronkstuk van Marimekko is de Unikko, een gestileerde klaproos die in 1964 door Maija Isola, huisontwerper van het eerste uur, werd ontworpen en inmiddels als print op heel veel producten staat. Dochter Kristina, zelf ook ontwerper, heeft sinds drie jaar een dagtaak aan het managen van de bloem. Zij beslist over nieuwe toepassingen, op nieuwe producten, in nieuwe kleuren en nieuwe formaten.

Kristina heeft vaak nagedacht over het ongeëvenaarde succes van de print: 'Het is een heel direct en krachtig ontwerp. Ik denk dat dat komt omdat mijn moeder heel gelukkig was toen ze de Unikko ontwierp.'

Uit: Elsevier Thema jaargang 45

Kirsti Paakkanen kertoo 'hänen' Marimekko-staan

Sillä aikaa kun jään on vielä sulattava kaupungin katukäytäviltä, ja päivät alkavat pidentyä, esittelee Kirsti Paakkanen ravintola Pankissa Unioninkadulla Helsingissä jo seuraavan talvikauden 2005-2006, muotia. Tämä liikenainen, joka pelasti Marimekkomerkin vararikolta, kättelee henkilökohtaisesti kaikki kutsuvieraat. Hän on pienikokoinen, hento, pukeutunut ainoastaan mustaan, ja hänellä on paksu ehostuskerros. Tuskin kuultavasti hän kuiskaa tervetulosanansa. Avustajien armeija ohjailee vieraat shampanjatarjottimien ohi istumaan joko catwalkin vierelle tai parvekkeelle. Ravintolasali on täpösen täynnä. Muoti- ja muotoilumerkki Marimekko, joka kuusikymmen- ja seitsemänkymmenluvulla

saavutti maailmanmainetta suurin, hyvin värikkäin painokuvien, kokee toisen nuoruutensa.

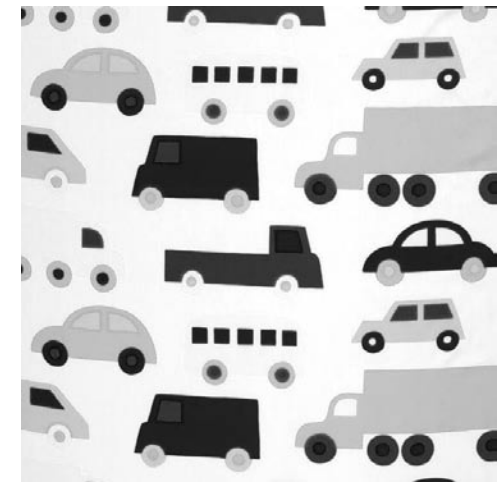
Marimekon (kirjaimellisesti Marin mekon) pääkonttori on itä-Helsingin teollisuusalueella. Rakennus ympäristöineen on harmaa, mutta selvästi tunnistettavissa. Suureleisesti sisäänkäynnin edessä seisoo Paakkasen musta Jaguaari Cabriolet. Tämä nopea auto kuuluu Paakkasen olemukseen yhtä kiinteästi kuin mustaan pukeutuminen ja ruusunvärinen huulipuna. Rakennuksen sisällä harmaus häviää. Sisustus on valoisa, valkoinen ja iloinen suurine kukkakimppuineen sekä valtavan leveine kirjavine katosta riipuvine tekstiileineen. Tämä on se Marimekko, joka aikoinaan valloitti kukkaisvoimasydämet.

Paakkanen salaa turhantarkasti oman ikänsä, mikä on hyvin varmasti jossain 70-80 vuoden välillä. Hän osti Marimekon vuonna 1991 Amerikkalaiselta Amer Ryhmältä. Tämä firma oli tuolloin tunnettu Atomic-suksistaan sekä Marlboro-savukkeiden valmistamislisenssistään. Paakkanen oli silloin kuusissakymmenissä, asui Ranskassa ja suunnitteli naimisiinmenoa. Mistä kiinnostus Marimekkoon?

Suomessa vallitsi noina vuosina syvä lama. Massoittain liikeyrityksiä meni vararikkoon, ihmiset jäivät työttömiksi, ja sosiaaliturva heikkeni. Todella kärsittiin. Marimekollakin meni huonosti, ja Amer Ryhmä aikoi sulkea koko liikeyrityksen. "Tunsin syyllisyyttä siitä, että asuin upeassa Nizzassa. Minulla on hyvin kansallismielinen sydän. Ei pidä unohtaa, että Marimekko kuuluu Suomen

kansallisperintöön, se on kansallinen ikooni. En voinut sallia sen häviävän."

Paakkanen totesi Marimekon olevan kauttaaltaan sairaan. "Se ei voinut ainoastaan taloudellisesti huonosti, vaan koko ilmapiiri oli pilaantunut". Luovuus oli tapettu. Kaikkein ensimmäiseksi piti burokratian häipyä. En usko yrityksiin, joissa vallitsee porrastettu rakenne. Eräällä osastolla toimi neljä johtajaa ja yksi työntekijä, mitä hyvää siitä seuraisi? Nykyään Marimekossa ei ole johtajia, esimiehiä eikä seniorityöntekijöitä. Kaikkein olennaisinta ja keskeistä on suunnittelu, muu organisaatio sopeutuu siihen. Mutta itsekukin on yhtä tärkeä ja itsekukin on yhtä luova. Tavoitteeni on

saada jokaisesta työntekijästä se puoli esille, minkä voimme käyttää parhaalla mahdollisella tavalla."

Voidakseen uudistaa ilmapiiriä Paakkanen haki ulkopuolista apua. Psykologi saatiin puhumaan vanhan rutiinin estämisestä sekä

oman vastuun kantamisesta, filosofi tuli esitelmöimään muutoksen merkityksestä. ”Henkilökunnan tuli vakuuttua uuden menettelytavan välttämättömyydestä. ”Ja sitten vielä liikkeen johtamisen uusi ympärikäännös, joka vaati varsinkin suunnittelijoilta uutta työskentelytapaa”. Muotoilu yhdistetään rahalliseen menestykseen. Suunnittelijoille tämä oli shokki, voiton tuottaminen ei koskaan ollut kuulunut tehtäviin. Heidän piti todella oppia suunnittelutyössään pitämään mielessä se, onko tuotteelle kysyntää sekä tuoko se voittoa. Me emme enää suunnittele ainoastaan kauneuden vuoksi.

Jokaisen tuotteen tulee hyödyntää voittoa. Neljäntoista Paakkasvuoden jälkeen on Marimekko-henkilökunnassa naisenemmistö. ”Naiset suhtautuvat työhönsä eri tavalla. He eivät tarvitse

sihteerejä eikä hienotittelisiä käyntikortteja, he tekevät sen, mikä tuntuu hauskalta, missä heitä arvostetaan, ja he tekevät yhteistyötä. ”Hän ei halua väittää, että firma, jossa on naisenemmistö, toimisi paremmin, mutta hänellä itsellään on hyvä tuntuma naisille kuuluvien arvoihin. Ei, hän ei ehdottomasti kuulu feministeihin. Hän kumartuu, hymyilee sensuellisesti en ja sanoo tyypillisellä englanninkielellään, jolla keskustelu käydään: ”I love men.”

Marimekon virkoaminen ei johdu ainoastaan Paakkasen luovasta johtajuudesta. Nykyaajan henki on ihanteellisen sopiva merkin menestymiselle. ”Kun retrohype ryntäsi esille,” sanoo Riitta Koljonen, Paakkasen oikea käsi,” ei Marimekon tarvinnut tehdä mitään muuta, kuin hakea vanhat seulapainokehykset esille ja aloittaa painanta. Sillävälin on kysyntä kasvanut niin, että viime vuonna hankittiin uusi seulapainantakone tuotanto-ongelmien ratkaisuksi. Marimekko Ryhmän liikevaihto sekä voitto (pörssinoteerattu vuodesta 1999 lähtien) nousivat vuonna 2004 14%:lla vastaavasti 64,6 milj. ja 10,1 milj. Melkein puolet liikevaihdosta tuli vaatteista, toinen puoli sisustustarvikkeista ja laukuista. Varsinkin suomalaiset rakastavat Marimekkoa, heidän osuutensa on kolmeneljännestä liikevaihdosta.

Marimekon ylpöyden aihe on Unikko, Maija Isolan vuonna 1964 suunnittelema tyylitelty unikko, joka nähdään nykyään monissa marimekkotuotteissa. Maija Isola kuului Marimekon ensimmäisiin suunnittelijoihin. Hänen tyttärellään Kristinalla, itsekin suunnittelija, on kuluneen kolmen vuoden aikana kokopäivätyö kukkaan liittyvien

tuotteiden toimittamisessa ja järjestelyissä. Hän nimittäin päättää uusista soveltamisista, uusista tuotteista, uusista väleistä ja uusista muodoista. Kristina on usein miettinyt tämän kuvan ehdotonta menestystä: ”Se on suora ja voimakas aihe. Luulen suosion johtuvan siitä, että äitini oli hyvin onnellinen Unikkaa luodessaan”.
Elsevier Thema 45.vuosikerta.
Käännös: Eeva Kriek-Tuovinen

Salmiakki internetsite geopend

SALMIAKKI is een ontmoetingsplaats voor leerlingen van Finse scholen. Via de site kunnen zij in direct contact komen met leeftijdsgenoten van over de hele wereld.
Op de SALMIAKKI site kun je anderen ontmoeten en leren kennen. Je kunt er bijvoorbeeld verhalen laten rondgaan, of de tekst van een rocknummer, een sprookje of je horoscoop vinden. SALMIAKKI biedt de mogelijkheid om op een leuke en boeiende manier met de Finse taal bezig te zijn. SALMIAKKI nodigt je uit om mee te doen met lezen, schrijven en je te verbazen. Ook word je aangespoord om bijvoorbeeld samen op reis te gaan en samen een krant te maken. SALMIAKKI - De internationale internetsite, een initiatief van de schrijver Eppu Nuotio en de Duitse Finse scholen, is te vinden via
<http://www.salmiakkisanomat.de/>

Salmiakki- nettilehti avautunut

SALMIAKKI on ulkomailla asuvien Suomi-koulujen oppilaiden oma kanava, kohtaamispaikka, suora yhteys omanikäisiin niin kaukana maailmalla kuin Suomessakin. SALMIAKIN sivuilla voi tutustua sekä itseensä että toisiin. Voi tempautua jatkokertomuksen pyörteisiin tai löytää itsessään piilevän rock-lyyrikon, sadunkertojan tai horoskooppien laatijan. SALMIAKKI tarjoaa mahdollisuutta pitää suomen kielen taitoa yllä hausalla ja kiehtovalla tavalla. SALMIAKKI kutsuu viihtymään, lukemaan, kirjoittamaan, ällistymään, innostumaan ja osallistumaan. SALMIAKKI kutsuu yhteiselle matkalle, yhteiseen lehdentekoon!
SALMIAKKI - Kirjailija Eppu Nuotio ja Saksan suomalaisten kielikoulujen ideoiman kansainvälisen nettilehden sivut on avattu. Ne löytyvät osoitteesta
<http://www.salmiakkisanomat.de/>

Passie voor Finland dankzij Jari

Mijn band met Finland is ontstaan doordat ik Jari Litmanen in zijn eigen omgeving wilde zien spelen. Dat is nu acht jaar geleden en op 8 juni vier ik mijn jubileum bij de wedstrijd Finland-Nederland in Helsinki: Het is dan namelijk de 10e keer dat ik naar een wedstrijd van het Finse elftal ga kijken. En dat is meteen ook een dilemma. Afgelopen oktober in de Amsterdam Arena zat ik helemaal niet gemakkelijk op mijn stoeltje tussen de Oranje supporters. Ik heb het Finse elftal de afgelopen jaren zo intensief gevolgd, dat ik eigenlijk niet meer wist voor wie ik moest zijn. En dat terwijl ik al die jaren juist had uitgekeken naar een confrontatie, vriendschappelijk of voor een kwalificatie, tussen Finland en Oranje.

Ik denk dat het ongemakkelijke gevoel voortkomt uit het feit dat het Finse voetbal enorm is gegroeid in die acht jaar en dat ik me bevoorrecht voel dat ik dat allemaal van nabij heb mogen meemaken. Hoogtepunt was dat ik in 2003 als vrijwilliger heb gewerkt bij het toernooi van het WK onder-17, dat in Finland werd gehouden. Hoewel het dus met voetbal is begonnen, heeft Finland in zijn totaliteit een heel speciaal plekje in mijn hart veroverd. Niet alleen met de prachtige natuur, maar ook de taal (waar ik al vijf jaar mee worstel) en de mensen zijn schitterend. Omdat ik er vaker

naar toe ga dan naar andere bestemmingen, krijg je een band die soms moeilijk is uit te leggen aan buitenstaanders.

Ik hoop dat ik nog vele reizen naar Finland zal maken om telkens weer van de rust te kunnen genieten en om nieuwe dingen te ontdekken. Als ik naar Finland ga, voelt het gewoon als mijn tweede thuis!

Astrid Deckers

Intohimoni Suomea kohtaan on Jarin ansiota

Suhteeni Suomeen sai alkunsa sen jälkeen kun sain päähäni haluta nähdä Jari Litmasen pelaavan omassa ympäristössään. Se tapahtui 8 vuotta sitten ja 8. kesäkuuta aion juhlistaa sitä menemällä katsomaan Suomi-Hollanti jalkapallo-ottelua Helsinkiin. Tämä tulee olemaan 10. kerta kun näen Suomen joukkueen kilpailevan. Tämän seurauksena syntyi ristiriitatilanteeni. Viime lokakuussa en enää tuntenut kuuluvani Hollannin joukkueen kannattajiin. Olen seurannut viime vuodet Suomen joukkuetta niin tiiviisti, etten enää tiennyt kumman puolella olisin. Ja tämä vielä siitä huolimatta, että olin innolla odottanut maittemme kohtaamista ystävyys- tai väliräöttelun merkeissä.

Luulen että tämä tunne on seurausta Suomen jalkapalloilun tason huimasta kehityksestä viimeisen kahdeksan vuoden aikana ja koska olen saanut etuoikeuden seurata asiaa niin läheltä. Kohokohtana oli vapaaehtoinen osallistumiseni alle 17-vuotiaiden jalkapalloilun maailmanmestaruuskisojen järjestelyissä, joiden tapahtumapaikkana vuonna 2003 Suomi oli.

Vaikkakin kaikki sai alkunsa jalkapallosta, on Suomesta muutenkin tullut sydämen asia minulle. Paitsi luonto, myös kieli (jonka parissa olen painiskellut jo 5 vuotta) sekä ihmiset ovat suurenmoisia. Koska käyn

siellä lomillani useammin kuin missään muualla, olen saavuttanut siihen suhteen jota on joskus vaikea selittää ulkopuolisille. Toivon matkustavani vielä monesti Suomeen saadakseni taas nauttia sen rauhasta ja kokeakseni siellä taas uusia asioita. Suomessa tunnen olevani toisessa kodissani!

Astrid Deckers
(Käännös Minna Rätty)

Kunstenaarsgroep PESÄ exposeert in Hartola, Finland

De Nederlands-Finse kunstenaarsgroep PESÄ exposeert van 10 juli tot 7 augustus 2005 in het 'Tollinmäki manor complex' in Hartola Finland. De expositie is vrij toegankelijk en kan dagelijks van 12.00 tot 18.00 uur bezocht worden. Opening zondag 10 juli 2005 door de Finse ambassadeur in Nederland, de slotceremonie op 7 augustus krijgt eveneens een feestelijk tintje.

De tentoongestelde werken zijn zeer divers, zowel wat betreft materiaalgebruik en techniek als wat betreft intentie. De kunstenaars hebben allen gemeen dat zij iets hebben met Finland. Tijdens de duur van de expositie gebruikt een aantal kunstenaars een deel van de expositieruimtes ook als atelier.

Zowel 'Tollinmäki' als een aantal leden van de groep heeft een bijzondere relatie met het (Finse en/of Nederlandse) Rode Kruis. Ook dit gegeven speelt een rol in de expositie.

'Tollinmäki manorial complex' in Hartola, ligt halverwege tussen Lahti en Jyväskylä en midden tussen meren. Het complex heeft een aantal zeer redelijk geprijsde kamers en in Hartola is een camping.

Het contactadres van PESÄ voor deze tentoonstelling is:
Fam. De Fluiter - Ijäs
Tel.nr. +31 40 285 38 18
e-mail: Hdefluiter@planet.nl

Taitelijaryhmä PESÄN taidenäyttely Hartolassa, Suomessa

'Takaisin alkulähteille' on taiteilijaryhmä "PESÄN" teemana ensi kesän taidenäyttelyssä Tollinmäen kartanossa, Hartolassa. Näyttelyyn voi tutustua 10.7 – 7.8.2005 välisenä aikana Hartolassa, Suomessa. Vapaa pääsy. Näyttelyn avajaiset ovat 10.7.2005 Suomen Hollannin suurlähettilään avauspuheella. Juhlallinen päätöstilaisuus on 7.8.2005.

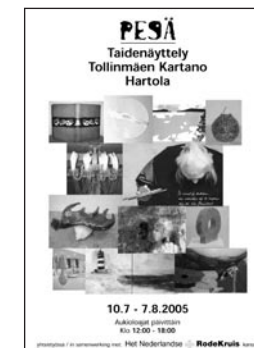
Näytteillä olevat työt eroavat toisistaan työtavan, tekniikan sekä tarkoituksensa perusteella. Kaikista taideteoksista näkyy koti-ikävä, juuret tai yhteydet Suomeen. Näyttelyn aikana osa taiteilijoista käyttää tiloja myös ateljeenaan. Tollinmäen Kartanolla sekä osalla taiteilijoista on yhteyksiä Suomen ja Hollannin Punaiseen Ristiin. Näillä yhteyksillä on tärkeä merkitys näyttelyssä.

Tollinmäen kartano sijaitsee luonnonkauniilla paikalla järvien keskellä Hartolassa, Lahden ja Jyväskylän puolessa välissä. Kartanosta löytyy yöpymisestä varten erittäin kohtuuhintaisia huoneita. Hartolassa on myös leirintäalue.

"PESÄN" osoite koskien tätä näyttelyä on:
J.A. de Fluiter - Ijäs
Tel.nr. +31 40 285 38 18
E-mail: Hdefluiter@planet.nl

Agenda Finse evenementen Suomalais tapahtumat

26.5.-6.6.	Rotterdam (Het Wilde Weten, Robert Fruinstraat 35); tentoonstelling van Annu Wilenius/Annu Wileniuksen taidenäyttely
29.5.	Utrecht (Vredenburg, Vredenburgpassage 77, 030-2314544); Het Orkest van het Oosten o.l.v. Jaap van Zweden speelt het vioolconcert van Sibelius (solist Maria-Elisabeth Lott) en de derde symfonie van Beethoven/Orkest van het Oosten soittaa Jaap van Zwenen in johdolla Sibeliuksen viulukonserton (solistina Maria-Elisabeth Lott) ja Beethovenin kolmannen sinfonian
4.6.	Amsterdam (Muziekgebouw aan 't IJ); Opera l'Amour de loin van Kaija Saariaho bij het Holland Festival 2005/Holland Festival 2005 ohjelmassa Kaija Saariahon ooppera Kaukainen rakkaus konserttiversio (Suomen kansallisoopperan orkesteri ja kuoro Susanna Malkin johdolla, solistit Hans Christoph Begemann, Pia Freund, Lilli Paasikivi)
1.-14.7.	Amsterdam (De Veemvloer, Van Diemenstraat 410); Tentoonstelling "Inner Beat" met o.a. Kristiina Koskentola/"Inner Beat" -taidenäyttely (mukana mm. Kristiina Koskentola)
19.8.	Amsterdam (het Concertgebouw); New Zealand Symphony Orchestra o.l.v. James Judd speelt muziek van Lilburn, Sibelius en Mahler (solist Jonathan Lemalu)/New Zealand Symphony Orchestra soittaa James Juddin johdolla Lilburnin, Sibeliuksen ja Mahlerin musiikkia
9.9.	Amsterdam (het Concertgebouw); Het Koninklijk Concertgebouworkest speelt o.l.v. Mariss Jansons "Images pour orchestre" van Debussy en de tweede symfonie van Sibelius/Koninklijk Concertgebouworkest soittaa Mariss Jansonsin johdolla mm. Sibeliuksen toisen sinfonian
3.-4.11.	Amsterdam (het Concertgebouw); Het Koninklijk Concertgebouworkest speelt op 3 en 4 november o.l.v. Sakari Oramo muziek van Lindberg, Bartok en Sibelius/Koninklijk Concertgebouworkest soittaa Sakari Oramon johdolla Lindbergin, Bartokin ja Sibeliuksen musiikkia
19.11.	Den Haag (Dr. Anton Philipszaal); Het Residentie Orkest speelt o.l.v. Petri Sakari muziek van M. Lindberg, Turnage en Rautavaara (solist Christian Lindberg)/Residentie Orkest soittaa Petri Sakarin johdolla M. Lindbergin, Turnagen ja Rautavaaran musiikkia (solisti Christian Lindberg)

Suomalaisen naisen päivät

Suomalaisen naisen päivät pidettiin 19.3-20.3 Hotelli Avifaunassa (Alphen aan den Rijn), keskellä viehättävää lintupuistoa. Osallistujia oli tänä vuonna n. 70.

Kirpputorin ympärillä oli kuhinaa heti ilmoittautumisen jälkeen, ja kolme paria kävelysauvoja oli myyty ensimmäisen vartin aikana! Huutokaupattaviin tavaroihin tutustuttiin ja arpoja ostettiin runsaasti, kuka milläkin menetelmällä. Kympin satsi ja numerot eri arpanipuista taisi olla se yleisin valinta. Moni kaappasi vielä kainalon täyteen tarjolla olevia suomalaisia lehtiä.

Lounas oli paikallaan jo ennen puoltapäivää, sillä moni osallistuja oli matkannut päiville kaukaa. Aamiainen oli kuulemma joiltakin jäänyt aamun tohoutuksessa kokonaan nauttimatta. Eräs nainen kertoi päiville lähtemisen olevan joka vuosi samanlaista: mies ja lapset evästetään ohjein, kiellöin, neuvoin ja määräyksin. Lapset ovat vuosien mittaan tietysti kasvaneet, mutta mies ei. Kun äiti huutaa ovelta: „ruokaa löytyy sitten...”, niin nykyään lapset osaavat jatkaa ”...pakastimesta” – mutta mies jää pihalle miettimään näköisenä raapimaan päätään että miten

tästä viikonlopusta oikein selvittää...? Mutta pakko se on selvittää. Naisen päiville menosta ei tingitä!

Tervetulopuheen jälkeen saatiin leikin avulla ottaa kontaktia muihin osallistujiin. Me naiset muutuimme gorilloiksi, norsuiksi, kissoiksi ja käkikelloiksi. Me nau'uimme, kukuimme ja ennen kaikkea – nauroimme. Jäi päälle sellainen mukavan rento ja avoin olo loppupäiväksi. Kiitos, Henna ja Maarit!

Näyttelijä Jaana Saarinen oli ennestään ”tuttu” joillekin osallistujille, sillä hän on näytellyt mm. erittäin suosituissa Salatut elämät –tv-sarjassa. Jaanan ”Iloa arkeen” -ohjelman piti kestää puolitoista tuntia, mutta ajantaju katosi niin yleisöltä kuin Jaanalta itseltäänkin... ja roudarit seisoivat jo musiikkilaitteiden kanssa ovensuussa valmiina laittamaan lavaa kuntoon Tommi Läntistä varten.

Ennen illallista oli vapaata aikaa. Jotkut tutustuivat lintupuistoon, jotkut toisiinsa. Osa kaunistautui ja lepäsi huoneessaan aivan rauhassa – luksusta! Illallisen aikana kuului salista taseista puheensorinaa, jonka katkaisi silloin tällöin railakas nauru tai ”mmmm, tää on hyvää” –huudahdukset. Ja kyllä ruoka olikin hyvää...Sen kruunasi Merimieskirkon Tytin tekemä jälkiruoka. Kiitos ja nam!

Illallisen jälkeen oli Tommi Läntisen vuoro. Hän on ammattilainen joka osaa ottaa uudenkin yleisön mukaan. Siellä tanssi niin nuoret kuin vanhatkin samalla lattialla, samalla innolla. Konsertin jälkeen joidenkin ilta jatkui vielä hotellin baarissa tai hotellihuoneissa. Taisipa joku tosin mennä suoraan nukkumaankin!

Sunnuntain pienryhmissä harrastettiin sauvakävelyä hollantilaisen Ericin johdolla, etsittiin uutta meikkilookia Marja Airon ohjeiden mukaan, improvisoitiin Jaana Saarisen kanssa, maalattiin Kirsti Ijaksen ohjauksessa, saatiin neuvoja jalkojenhoitoon Anita Glebbeek-Latvaselta ja opittiin menestyksen saloista Wim Scholtenilta. Karin Van Den Stel teki erilaisia hoitoja (mm. kuivakuppausta) pientä maksua vastaan niin lauantaina kuin sunnuntainakin.

Arpajaisissa oli paljon kivoja palkintoja! Onnetar nosteli numeroita ja tavara vaihtoi omistajaa ripeään tahtiin. Huutokaupassa talvisaappat ja Lapin-reissu myytiin hyvään hintaan. Huutokaupan ja arpajaisen tulot menivät seuraavien päivien järjestämiseen.

Suomalaisen naisen päivät 2005 kiittää sponsoreita:
Avec Shoe Oy
Exel
FINNAIR
Fundia Nedstaal B.V. / RUUKKI
Hotel de Gerstekorrel, A:dam
KicXstart
KONE B.V.
Levin Matkailu Oy
M-real Benelux B.V.
Quar. Tel Consultancy
Suomen Merimieskirkko
Suomen Suurlähetystö, Den Haag
Suomi-Seura ry
Vereniging Nederland – Finland / Alankomaat
– Suomi yhdistys

...ja arpajaispalkintojen lahjoittajia:

Exel, Finnfeelings Oy, Guidance Belux, Hair Club Esa Kokko Oy, Fiskars, Hotelli Kämp, Kustannusosakeyhtiö Otava, Lapponia Jewelry Oy, L-Fashion Group, Marimekko Oy, Marka Kurki Oy, Nanso, Oy Gustav Paulig Ab, Poptori Oy, Sanoma Magazines Oy, Scandic Hotels oy, Silja Line Oy, Sinituote Oy, Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, Sokos Hotelli Puijonsarvi, Sonera Oy, Ucce, United Coin Collectors, Viking Line

... JA TIETYSTI TEITÄ KAIKKIA PÄIVILLE OSALLISTUNEITA!
Ensi vuoteen!

Koko toimikunnan puolesta,
Kati Jansson

Juhannus Läksiäisjuhla

Merimieskirkolla vietetään Ollilan Perheen lähtöjuhlaa sunnuntaina 26.6.2005 Juhla alkaa kello 14.00 jumalanpalveluksella ja jatkuu kello 15.00 jälkeen grilliherkkujen ja mukavan yhdessäolon merkeissä. Juhla on osallistujille maksuton ruuan osalta, juomat omaan laskuun. Ilmoittautumiset emännillemme 20.6 mennessä (puh. 010 436 61 64, e-mail: info@finsekerk.com)

Afscheid en midzomerfeest

Wij nodigen u van harte uit voor het afscheid van de familie Ollila op zondag 26 juni 2005. Het afscheid begint met een kerkdienst in de Zeemanskerk om 14.00 uur en wordt om 15.00 uur voortgezet met een barbecue en een gezellig samenzijn. Voor de deelnemers is het eten gratis. Drankjes zijn voor eigen rekening. Aanmeldingen bij Heli Rajala of Tytti Winterswijk vóór 20 juni. (tel. 010 4366164, email: info@finsekerk.com) Finse Zeemanskerk 's-Gravendijkwal 64 3014 EG Rotterdam

Indrukken van Vappu 2005

Op 1 mei heeft onze vereniging samen Vappu gevierd met circa veertig leden. Van jong tot oud was aanwezig op de locatie Kunstwinkel De Knipoog in Gouda. Daar hebben we een echt Finse middag en avond beleefd. Beginnend met een stadswandeling, waarna de Scandinavische tapas en Aziatische hapjes werden geserveerd. Ook was er een Muumin-film voor de kleintjes en groten onder ons, een Suomi-quiz, die in teams werd gespeeld, en de traditionele Finse loterij. Samen met het mooie weer, zo'n 27 graden, was het tot in de late avond een gezellige happening, zowel in de tuin als binnen in de Kunstwinkel. Hieronder hebben we een aantal reacties en foto's verzameld. Wij vonden het erg leuk om dit te organiseren. We kijken terug op een zonnige en geweldige dag!

'Kieppis': Olaf, Alexander, Judith en Esther

Om te beginnen was de locatie zeer geslaagd, het was erg knus en gezellig. Na een leuke stadswandeling door Gouda werd het eten geserveerd, erg lekker en culinair. Ook werd onze Finland kennis getest door een quiz, waarbij we in groepjes 24 multiple choice vragen kregen. Dit was leuk om te doen, ook al waren sommige vragen wel wat ver gezocht (zoals: hoe duur is een metrokaartje? of: hoeveel metrostations heeft Helsinki?). Maar de sfeer was relaxed en er werd veel gelachen. Verder werd er hard gejuicht bij de loterij, deze was groots met als hoofdprijs een retourtje Helsinki!! De organisatie was uitstekend, alles liep op rolletjes. Al met al was het een leuke gezellige dag en avond.

Kees, Anne, Nina en Svea van der Togt

Kort maar krachtig: Kieppis, goed gedaan! Het Vappu feest was gewoon super geslaagd. Het eten was lekker en het weer mooi en het was gezellig! Wat wil je nog meer..., ja, misschien de hoofdprijs van de loterij winnen of een van de vele andere prijzen.

Anja Guldemond

We hadden het heel erg getroffen met het weer! Het was de eerste echte zomerdag waarbij we zelfs om tien uur 's avonds nog buiten konden genieten van de warmte: zonder muggen! Met de Mediterrane

gerechten erbij was het natuurlijk helemaal zomers. Degenen die in Finland Vappu vierden hadden het heel anders: om en nabij het vriespunt met natte sneeuw J.

Alexander Benders

Dit jaar voor het eerst naar het VNF Vappufeest geweest. Hoewel geen enkele ervaring met eerdere Vappufeesten, kunnen wij nu uit ervaring vertellen, dat het erg gezellig was. Het ontmoeten van andere leden van de vereniging was een leuke ervaring. Het in teamverband meedoen aan een quiz en de gehouden loterij (met vele mooie prijzen!) waren eveneens leuke activiteiten. Thea en ik hebben het zeer naar ons zin gehad en willen hierbij Kieppis feliciteren met de geslaagde organisatie.

Thea en Esko van Hattem

Onze eerste reactie: Een erg gezellige dag! We hebben voor het eerst van ons leven Sima gedronken en het smaakte erg goed. Afgaande op eerdere beschrijvingen van familie en vrienden waren we een beetje

huiverig. „Een bruin drankje met dingetjes erin en het heeft in een open vat staan gisten...”, klonk niet erg aantrekkelijk, maar was achteraf dus best lekker. Een beetje 'Ice-tea-achtig'. De loterij was goed georganiseerd. Omdat er veel prijzen en prijsjes te verdelen waren, ging eigenlijk niemand met lege handen naar huis. Een prachtige plant siert ons balkon. Ook op de quiz kijken we ook met een lach terug. Dat het team waarin we zaten - de Oranje Sterren - de meeste punten scoorde en daarmee een doos heerlijke Finse chocolaatjes en loten voor de loterij, kan daarmee te maken hebben. Over het eten niets dan goeds, onze collega's hebben ook nog drie dagen mee mogen genieten van de heerlijke geur van knoflooksardientjes ;-)

Annabrita Hemmes en Richard Schoonenberg

De loterij werd gesponsord door:

- Finnair (hoofdprijs)
- De Finse Ambassade
- De Finse Zeemanskerk
- De kwekerij Marcel Brand
- De kwekerij Niesing - van Veen
- Lapsi 't Finse Winkeltje
- Carel en Pirkko van Bruggen architecten

Het antwoord op de hersenkraker in Aviisi 2 is: Man A draagt een witte hoed.

De verklaring:

Omdat noch man B, noch man C een antwoord geeft, kunnen we concluderen dat deze beide mannen onvoldoende informatie hadden om de kleur van hun eigen hoed te achterhalen. Laten we eens beginnen met man C. Hij ziet tenminste één witte hoed op het hoofd van man A en/of B (immers, als hij twee zwarte hoeden zou zien, dan zou hij hebben geweten dat hij zelf een witte hoed droeg). Man B weet daarom dat hij en/of man A een witte hoed dragen. Omdat ook hij geen antwoord geeft, ziet hij blijkbaar een witte hoed op het hoofd van man A (immers, als B zou zien dat A een zwarte hoed droeg, dan had hij geweten dat hij zelf een witte hoed droeg). Dus uit het feit dat noch man C, noch B antwoord geeft op de vraag van de gevangenisbewaarder, kan A uiteindelijk concluderen dat hij zelf een witte hoed op heeft!

Omdat vorige keer niet is aangegeven dat goede antwoorden ingezonden konden worden, reiken we een keertje geen prijs uit. We vermelden wel dat bijvoorbeeld **Harda van den Bijlaard** uit Bennekom het juiste antwoord had! Voor naaststaande opgave geldt dit wel, dus doe je best.

Hersenkraker

De nieuwe opgave is als volgt:
Wie heeft de chocoladereep gepikt?

Tijdens de lunch gaan vijf schooljongens naar de snoepwinkel vlakbij school. Een van de vijf pikt een chocoladereep. Als het hoofd van de school hiervan op de hoogte wordt gesteld, leggen de jongens de volgende verklaringen af:

1. Rex: "Earl en ik hebben het niet gedaan."
2. Jack: "Rex of Abe was de dief"
3. Abe: "Rex en Jack liegen"
4. Dan: "Wat Abe zegt klopt niet; een van hen vertelt de waarheid en de ander liegt."
5. Earl: "Wat Dan zegt klopt niet."

Ook de juf van de vijf knullen wordt erbij geroepen. Zij zegt: "Drie van deze jongens vertellen altijd de waarheid, maar alles wat twee van hen zeggen, is een leugen." Als je ervan uitgaat dat de juf de waarheid spreekt, weet je dan wie de chocoladereep gestolen heeft?

Stuur je antwoord naar
pirkko.van.bruggen@euronet.nl
en maak kans op een boekenbon van 10 euro.

Aivopähkinä

Tässä uusi tehtävä:
Kuka varasti suklaapatukan?

Viisi koulupoikaa menee lounastunnilla karkkikauppaan koulun lähellä. Yksi viidestä varastaa suklaapatukan. Kun koulun johtajalle kerrotaan tästä ja hän kutsuu pojat kuulusteluun, kertovat pojat seuraavaa:

1. Rex: "Earl ei enkä minäkään".
2. Jack: "Rex tai Abe on syylinen."
3. Abe: "Rex ja Jack valehtelevat."
4. Dan: "Abe ei puhu totta; toinen heistä puhuu totta ja toinen valahtelee."
5. Earl: "Danin kertomus ei pidä paikkaansa."

Viiden pojan opettaja kutsutaan myös paikalle. Hänen mukaansa 3 pojista puhuu aina totta kun taas kaksi heistä on valehtelijoita. Jos lähdetään siitä, että opettajan kertomus pitää paikkansa, tiedätkö kuka varasti suklaapatukan?

Lähetä vastauksesi osoitteeseen
pirkko.van.bruggen@euronet.nl
niin saatat voittaa 10 euron kirjalahjakortin.

Vrijmarkt

In de AVIISI kunnen de leden van de Vereniging Nederland-Finland gratis een kleine advertentie plaatsen. Het gaat om advertenties, waarin spullen te koop worden aangeboden en gevraagd, maar ook allerlei andere oproepen of aanbiedingen, mits betamelijk van karakter, kunnen geplaatst worden. Voorwaarden: max. 140 leestekens en spaties, als contactmogelijkheid moet een telefoonnummer worden opgegeven. Bij de opgave moet u uw naam en adres vermelden

De advertenties moeten als e-mail gestuurd worden: vnf@xs4all.nl, onderwerp: vrijmarkt. Alleen bij uitzondering schriftelijk, zie adres op het colofon.

Zitty Architecten Amsterdam

tekee woningen/toimistojen verhuizingen/
aanpassingen en nieuwbouwwoningen.
Soita Seijalle 06-51228350
seijard@xs4all.nl

MAIL UW
ADVERTENTIE
NAAR
VNF@XS4ALL.NL

Opvallend Fins

Opvallende korte berichten uit de Nederlandse media met een Finse invalshoek. Komt u de komende tijd een dergelijk bericht tegen, knip het dan uit, vermeldt uit welk medium u het heeft en stuur het naar het secretariaat (zie adres in het colofon). Een mail is tegenwoordig beter: vnf@xs4all.nl

Finland plaatste zich gisteren via een 4-1 overwinning op Oekraïne voor de tweede ronde van het wereldkampioenschap ijshockey, dat in Oostenrijk wordt afgewerkt. Eenvoudig ging dat niet. Volgens de puntenmaker Olli Jokinen - op de foto in een hevig duel verward met doelman Konstantin Simechuk en

Vjatslav Timchenko - lag dat aan het blikke harde spel van de Oost-Europese. „Ik heb geen enkel respect voor hun spel“, roept de de Fin. „We mogen van geluk spreken dat er niemand ernstig geblesseerd is geraakt. Dit was geen ijshockeywedstrijd, maar een ordinair meppartij. Ik ben blij dat het voorbij is.“ FOTO AP

Lekker trotten

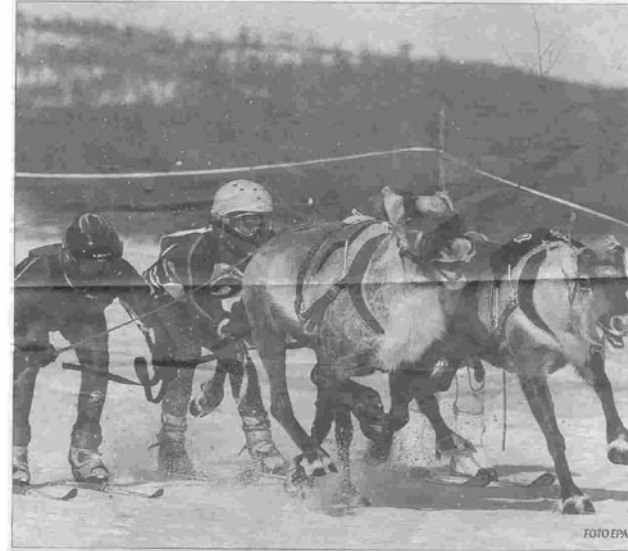

FOTO EPA

Wie?

Twee deelnemers van het Royal Reindeer Trotting kampioenschap.

Wat?

Trotting? Dat is op ski's zo hard mogelijk glijden achter een rendier.

Waar?

Deze race vond plaats in Inari, Finland.

En?

Opvallend is het soort zuurstofmasker dat de deelnemers dragen. Maar misschien ook weer niet, zo vlak achter de kont van een rendier.

Vraag stuwt winst Nokia

Nokia, de Finse fabrikant van mobiele telefoons, heeft in het eerste kwartaal van dit jaar een nettowinst van 863 miljoen euro gemaakt. Dat is 18 procent meer dan in dezelfde periode vorig jaar. De omzet nam toe met 17 procent tot 7,4 miljard euro. Winst en omzet zijn hoger dan analisten hadden verwacht. De resultaten volgen op het besluit van Nokia-baas Jorma Ollila om de winstmarge te verhogen door de kosten voor onderzoek en ontwikkeling te drukken.

Fikse verkeersboete voor Raikkonen

Telegraaf, 26 april 2005

De Finse autocoureur Kimi Raikkonen moet een boete van 30.000 euro betalen, omdat hij op ongeoorloofde wijze drie sneeuwscooters heeft vervoerd.

De straf viel zo hoog uit, omdat de Finse politie bij het uitdelen van boetes rekening houdt met het salaris van de overtreder.

In het geval Raikkonen ging de politie uit van een maandsalaris van 150.000 euro.

FINLAND METRO HELSINKI

iet één heroïnedode in Finland in 2004

T AFGELOPEN JAAR WAS ER niet één heroïnedode te betreuren in Finland. Eén van de redenen hiervoor is dat drugsverslaafden subutex gebruiken in plaats van heroïne. Het risico van een overdosis met subutex is kleiner en subutex is alleen gevaarlijk in combinatie met andere drugs.

Finse wodka als bedankje

Een journalist van het Finse dagblad Ilta Sanomat kon zijn geluk dinsdagavond kennelijk niet op. Door de overwinning van Zweden op Letland (9-1) stapte Finland, reeds uitgespeeld, alsnog de kwartfinales van het wereldkampioenschap binnen. In Finland werd al dagen gesuggereerd dat Zweden Letland mogelijk

zou laten winnen om de aartsrivaal zo een hak te zetten. Om de Zweedse ploeg te bedanken voor hun sportieve plicht, overhandigde de journalist Niklas Kronwall een liter fles Finlandia wodka. De verdediger voelde zich vereerd, maar wenste de fles pas in ontvangst te nemen nadat de wodka was vervangen door water.

Belangrijke adressen

In Nederland - Alankomaissa:	
Ambassade van Finland Suomen suurlähetystö Groot Hertoginnelaan 16 2517 Eg Den Haag	tel: 070-346 9754 http://www.finlande.nl
Finse Zeemanskerk Suomen Merimieskirkko 's-Gravendijkwal 64 3014 EG Rotterdam	tel: 010-436 6164 http://www.finsekerk.com
Suomi-Seura r.y. Secretariaat: Maire Muller- Rönkkö Noorderdreef 196 2152 AC Nieuw-Vennep	tel: 0252-67 3444 fax: 0252-62 0483 speco.muller@wxs.nl www.suomi-seura.fi
Finse Zaterdagsschool Suomalainen Lauantaikoulu Suomen Merimieskirkko 's-Gravendijkwal 64 3014 EG Rotterdam	informatie - tiedustelut: Sinikka Holm-Autere fundall@wxs.nl Oude Rijksweg 54-56 4411 SG Rilland tel: 0113-55 6011
Finse school - Suomikoulu The American School of the Hague Rijksstraatweg 200 2241 BX Wassenaar	informatie - tiedustelut: Marja-Liisa Livanainen-Pecko m.pecko@wanadoo.nl tel: 020-639 2298 mob: 06-2642 6582 www.kolumbus.fi/nedver
Jongerenafdeling van vereniging Nederland Finland	Email: jongerensuomi@hotmail.com www.bozoslivehere.com/suomi
In Finland - Suomessa	
Nederlandse Ambassade Alankomaiden suurlähetystö PO-box 886, 00101 Helsinki Eteläesplanadi 24a, 00130 Helsinki	tel: +358-9-66 1737 fax: +358-9-65 4734
Nederlandse Vereniging in Finland Secretariaat: Michiel Visser Mankkaantie 7A2, 02180 Espoo	tel: +358-50-531 8158 nedver@kolumbus.fi http://www.kolumbus.fi/nedver

Colofon

De vereniging Nederland-Finland werd opgericht in het jaar 1923. Aviisi is het officiële contactorgaan van de vereniging en verschijnt vijf keer in het jaar. Leden van de vereniging ontvangen Aviisi gratis.

ledenadministratie, advertenties & secretariaat	Susanna Seppälä De Boisotstraat 1 4371 BK Koudekerke tel: 06 - 462 462 50 fax: 0118 - 467520	vnf@xs4all.nl
bankrekening vereniging	54.92.86.705 te Zeist	
eindredactie	Fins: Minna Rätty	mina.raty@tiscali.nl
	Nederlands: Richard Schoonenberg	r.schoonenberg@kc.rotterdam.nl
redactie & opmaak Aviisi	Johanna Kamunen Marco Lub	smallhead@zonnet.nl
Homepage VNF	www.xs4all.nl/~vnf	
eindverantwoording	het bestuur	
drukwerk	Den Haag Print, Den Haag	
oplage	750	
jaargang	14	
jaar	2005	
nummer	3	
ISSN	1566-8542	
Het bestuur van de vereniging Nederland-Finland		
voorzitter	Pirkko van Bruggen	pirkko.van.bruggen@euronet.nl
vice-voorzitter	Anja Guldemon	anjaguldemon@zonnet.nl
penningmeester	Esko van Hattem	esko.vnf@inter.nl.net
secretaris	Margriet Panman	
lid	Johanna Kamunen	smallhead@zonnet.nl

Kopij voor de volgende Aviisi kan per e-mail voor **10 augustus 2005** aan het secretariaat vnf@xs4all.nl gezonden worden. Kopij kan worden aangeleverd in één van de volgende bestandsformaten: Microsoft®Word, RTF of ASCII tekst. De verantwoordelijkheid voor de inhoud van artikelen in Aviisi die door derden geschreven zijn, ligt bij de betreffende auteurs. De redactie van Aviisi behoudt zich het recht voor artikelen in te korten of niet te plaatsen.

Lid worden/ liity jäseneksi!

Wordt lid van de vereniging Nederland-Finland en ontvang het ledenblad Aviisi. De contributie bedraagt voor volwassen of gezin 22,50 euro, studenten en jongeren tot 27 jaar 11,50 euro, bedrijven 45,- euro.

U kunt deze bladzijde uitknippen en ingevuld opsturen naar het secretariaat van de vereniging.

Naam: _____
 Organisatie: _____
 E-mail : _____
 Adres: _____
 Postcode: _____
 Plaats: _____
 Telefoon: _____

Secretariaat vereniging Nederland-Finland
 De Boisotstraat 1
 4371 BK Koudekerke
 Vergeet niet een postzegel te plakken!

Zo spoedig mogelijk na ontvangst van uw aanmelding, sturen wij u een pakket met algemene informatie over de vereniging en een acceptgirokaart voor het betalen van de contributie

U kunt zich ook aanmelden via het web: <http://www.xs4all.nl/~vnf>

Adverteren in Aviisi

Er zijn verschillende mogelijkheden om te adverteren in Aviisi: zwart-wit in het het boekje en full color op de kaften. Penningmeester Esko van Hattem kan u over de advertentiemogelijkheden inlichten.

Vereniging Nederland - Finland
 esko.vnf@inter.nl.net
 tel.: 030 - 6916536

AVIISI biedt
 fullcolor
 advertentieruimte
 aan

Esko van Hattem
 vertelt u over de mogelijkheden.
 Vereniging Nederland Finland
 esko.vnf@inter.nl.net
 tel.: 030 - 6916536

APS PayRoll Systems

voor outsourcing van uw gehele
salarisadministratie

- Fullservice oplossingen voor elke werkgever.
- Vaste prijzen per verwerking.
- Vrije opmaak salarisspecificaties. Ook in het Engels.
- Alle inhoudingen zijn voor uw werknemers helder.
- Nooit geen vragen meer over de salarisspecificatie.
- Standaard registratie in uren (vakantie, overwerk en tijd voor tijd), ook met reserveringen in geld.
- Alle loonkosten per salarisrun up to date.
- Met APS kunt u zonder cursussen werken.
- De salarisspecificatie van APS moet u zien om zelf overtuigd te worden hoe helder het ook kan!
- Vraag ernaar telefoon 030-6933332 of stuur een e-mail naar: info@ApsPayRoll.nl.
- Geheel vrijblijvend sturen wij u onze tarieven en een voorbeeld salarisspecificatie.

[illegible]